

Переклад затверджений

Генеральний директор
Урядового офісу координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

Н. В. Форсюк
(ініціали та прізвище)

23 вересня 2021 р.

02016L0097 — UA — 12.06.2020 — 002.001

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за покликаннями, вставленими у цей документ

► В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2016/97
від 20 січня 2016 року
про розповсюдження страхових послуг (нова редакція)
(Текст стосується ЄЄП)
(ОВ L 026 02.02.2016, с. 19)

Зі змінами, внесеними:

		Офіційний вісник	
	№	сторінка	дата
► M1	ДИРЕКТИВОЮ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/411 Текст стосується ЄЄП від 14 березня 2018 року	L 76	28 19.03.2018
► M2	ДЕЛЕГОВАНИМ РЕГЛАМЕНТОМ КОМІСІЇ (ЄС) № 2019/1935 від 13 травня 2019 року	L 301	3 22.11.2019

▼ В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2016/97
від 20 січня 2016 року
про розповсюдження страхових послуг (нова редакція)
(Текст стосується ЄЄП)

послуги, що її надає такий надавач; або

- (ii) ризик пошкодження або втрати багажу та інші ризики, пов'язані з поїздками, заброньованими таким надавачем;
- (b) сума страхової премії, сплаченої за страховий продукт, не перевищує 600 євро, що розраховується щорічно на *пропорційній* основі;
- (c) як відступ від пункту (b), якщо страхування є доповненням до послуги, вказаної у пункті (a), та строк надання такої послуги дорівнює або є меншим за три місяці, сума страхової премії, сплаченої з розрахунку на особу, не перевищує 200 євро.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при здійсненні діяльності з розповсюдження через допоміжного страхового посередника, якого звільнено від застосування цієї Директиви відповідно до параграфу 3, страхова компанія або страховий посередник гарантували, що:

- (a) клієнту було надано інформацію, до укладення договору, щодо ідентифікаційних даних і адреси страхової компанії або страхового посередника, а також щодо процедур, вказаних у статті 14, що дозволить клієнтам та іншим заінтересованим сторонам подавати скарги;
- (b) запроваджено належні та пропорційні механізми для забезпечення відповідності статтям 17 і 24, а також для врахування вимог і потреб клієнта до надання пропозиції договору;
- (c) клієнту надано інформаційний документ про страховий продукт, як зазначено у статті 20(5), до укладення договору.

5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи здійснювали моніторинг ринку, у тому числі ринку допоміжних страхових продуктів, які представлені на ринку, розповсюджуються або продаються в їхній державі-члені або з неї. ЕІОРА має сприяти такому моніторингу та координувати його.

6. Ця Директива не застосовується до діяльності з розповсюдження страхових та перестрахових послуг стосовно ризиків і зобов'язань, що розташовані за межами Союзу.

Ця Директива не впливає на право держави-члена стосовно діяльності з розповсюдження страхових та перестрахових послуг, яку здійснюють страхові та перестрахові компанії або посередники, що мають осідок у третій країні та здійснюють діяльність на її території відповідно до принципу свободи надання послуг, за умови що для всіх осіб, які здійснюють або які авторизовані здійснювати діяльність з розповсюдження страхових та перестрахових послуг на такому ринку, гарантується однакове ставлення.

Ця Директива не регулює діяльність з розповсюдження страхових або та перестрахових послуг, що здійснюється у третій країні.

Держави-члени повинні інформувати Комісію про будь-які загальні труднощі, з якими стикаються їх розповсюдженні страхових або перестрахових послуг при створенні своїх осідків або здійсненні діяльності з розповсюдження страхових або перестрахових послуг у будь-якій третій країні.

Стаття 2

Терміни та означення

1. Для цілей цієї Директиви:

- (1) «розповсюдження страхових послуг» означає діяльність з рекламування, пропонування (або проведення іншої підготовчої роботи, спрямованої на укладення договорів страхування) укладення договорів страхування або сприяння в управлінні такими договорами та їх виконанні, зокрема, у випадку претензії, у тому числі надання інформації стосовно одного або декількох договорів страхування відповідно до критеріїв, обраних клієнтами через вебсайт або за допомогою інших засобів, та складення рангового списку страхових продуктів, у тому числі порівняння цін і продуктів або знижок на ціну договору страхування, якщо клієнт може прямо або опосередковано укласти договір страхування з використанням вебсайту або інших засобів;
- (2) «розповсюдження перестрахових послуг» означає діяльність з рекламування, пропонування (або проведення іншої підготовчої роботи, спрямованої на укладення договорів перестраховування)

укладення договорів перестраховання або сприяння в управлінні такими договорами та їх виконанні, зокрема, зокрема, у випадку претензії, у тому числі при її здійсненні перестраховою компанією без втручання перестрахового посередника;

- (3) «страховий посередник» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, крім страхової або перестрахової компанії або їх працівників, та крім допоміжного страхового посередника, який, за винагороду, започатковує або веде діяльність з розповсюдження страхових послуг;
- (4) «допоміжний страховий посередник» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, крім кредитної установи або інвестиційної фірми, як визначено у пунктах (1) і (2) статті 4(1) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 575/2013 (¹), який, за винагороду, започатковує або веде діяльність з розповсюдження страхових послуг на допоміжній основі, за умови дотримання усіх умов, викладених нижче:
 - (a) основна професійна діяльність такої фізичної або юридичної особи є іншою, ніж розповсюдження страхових послуг;
 - (b) фізична або юридична особа розповсюджує лише певні страхові продукти, які є доповненням до товару або послуги;
 - (c) відповідні страхові продукти не охоплюють страхування життя або ризику настання відповідальності, крім випадків, коли таке покриття доповнює товар або послугу, що надається посередником як його основна професійна діяльність;
- (5) «перестраховий посередник» означає будь-яку фізичну або юридичну особу, крім перестрахової компанії або її працівників, яка, за винагороду, започатковує або веде діяльність з розповсюдження перестрахових послуг;
- (6) «страхова компанія» означає компанію, як означено у статті 13 пункт 1 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2009/138/ЄС (²);
- (7) «перестрахова компанія» означає перестрахову компанію, як означено у статті 13 пункт 4 Директиви 2009/138/ЄС;
- (8) «розповсюджувач страхових послуг» означає будь-якого страхового посередника, допоміжного страхового посередника або страхову компанію;
- (9) «винагорода» означає будь-яку комісію, збір, плату або інший платіж, у тому числі економічну вигоду будь-якого виду або будь-яку іншу фінансову або нефінансову перевагу чи стимул, що пропонується або надається стосовно діяльності з розповсюдження страхових послуг;
- (10) «державо-член розташування головного офісу» означає:
 - (a) якщо посередник є фізичною особою — державо-член, у якій розташоване його або її місце проживання;
 - (b) якщо посередник є юридичною особою — державо-член, у якій розташований її зареєстрований офіс або, якщо відповідно до її національного законодавства у неї немає зареєстрованого офісу — державо-член, у якій розташований її головний офіс;
- (11) «державо-член ведення діяльності» означає державо-член, у якій страховий або перестраховий посередник має постійну присутність чи осідок або надає послуги, та яка не є його державо-членом розташування головного офісу;
- (12) «філія» означає представництво або філію посередника на території держави-члена, іншої ніж державо-член розташування головного офісу;
- (13) «тісні зв'язки» означає тісні зв'язки, як означено у статті 13 пункт 17 Директиви 2009/138/ЄС;
- (14) «основне місце ведення діяльності» означає місце, з якого здійснюється управління основною діяльністю;
- (15) «консультація» означає надання персональної рекомендації клієнту, або за його запитом, або за ініціативою розповсюджувача страхових послуг, стосовно одного або більше договорів страхування;

- (16) «великі ризики» означає великі ризики, як означено у статті 13 пункт 27 Директиви 2009/138/ЄС;
- (17) «інвестиційний продукт на основі страхування» означає страховий продукт, що пропонує строк погашення або викупну суму, та коли такий строк погашення або викупна сума повністю або частково прямо або опосередковано піддаються ринковим коливанням, і не включає:
- (a) продукти, пов'язані із видами страхування, іншими ніж страхування життя, як зазначено у додатку I до Директиви 2009/138/ЄС (Класи видів страхування, інших ніж страхування життя);
 - (b) договори страхування життя, коли страхові виплати згідно з договором підлягають сплаті лише у разі смерті або стосовно недієздатності через травму, хворобу або непрацездатність;
 - (c) пенсійні продукти, які згідно з національним правом визнаються як такі, що мають за основну мету забезпечення інвестора доходами на пенсії, та які надають інвестору право на певні виплати;
 - (d) офіційно визнані професійні пенсійні схеми, які підпадають під дію Директиви 2003/41/ЄС або Директиви 2009/138/ЄС;
 - (e) індивідуальні пенсійні продукти, для яких національне право вимагає фінансового внеску від працедавця, та коли працедавець чи працівник не має вибору стосовно пенсійного продукту або надавача;
- (18) «довговічний носій» означає будь-який інструмент, що:
- (a) дає клієнту можливість зберігати інформацію, адресовану особисто цьому клієнту, в спосіб, що дає змогу її подальше використання, та протягом періоду часу, достатнього для цілей такої інформації; та
 - (b) дає можливість відтворювати в незмінному вигляді збережену інформацію.

2. Для цілей пунктів (1) і (2) параграфа 1, зазначені нижче дії не вважають розповсюдженням страхових послуг або розповсюдженням перестрахових послуг:

- (a) надання інформації на періодичній основі у контексті іншої професійної діяльності, якщо:
 - (i) надавач не вживає жодних додаткових заходів із сприяння в укладенні або виконанні договору страхування;
 - (ii) метою такої діяльності не є сприяння клієнту в укладенні або виконанні договору перестрахування;
- (b) управління претензіями страхової компанії або перестрахової компанії на професійній основі, врегулювання претензій та експертна оцінка претензій;
- (c) просте надання даних та інформації про потенційних держателів полісів страховим посередникам, перестраховим посередникам, страховим компаніям або перестраховим компаніям, якщо надавач не вживає жодних додаткових заходів зі сприяння в укладенні договору страхування або перестрахування;
- (d) просте надання даних та інформації про страхові або перестрахові продукти, страхового посередника, перестрахового посередника, страхову компанію або перестрахову компанію потенційним держателям полісів, якщо надавач не вживає жодних додаткових заходів зі сприяння в укладенні договору страхування або перестрахування.

ГЛАВА II

ВИМОГИ ДО РЕЄСТРАЦІЇ

Стаття 3

Реєстрація

1. Страхових, перестрахових і допоміжних страхових посередників реєструє компетентний орган в їхній державі-члені розташування головного офісу.

Реєстрація страхових і перестрахових компаній та їхніх працівників згідно з цією Директивою не вимагається.

Без обмеження першого підпараграфа, держави-члени можуть визначити, щоб страхові та перестрахові компанії та посередники й інші органи могли співпрацювати з компетентними органами при реєстрації страхових та перестрахових і допоміжних страхових посередників та при застосуванні вимог, встановлених у статті 10.

Зокрема, страхові, перестрахові та допоміжні страхові посередники можуть бути зареєстровані страховою або перестраховою компанією, страховим або перестраховим посередником, або асоціацією страхових чи перестрахових компаній, або страхових чи перестрахових посередників, під наглядом компетентного органу.

Страховий або перестраховий посередник або допоміжний страховий посередник може діяти під відповідальність страхової або перестрахової компанії або іншого посередника. У такому випадку, держави-члени можуть визначити, що страхова або перестрахова компанія або інший посередник відповідатиме за забезпечення того, щоб страховий або перестраховий посередник або допоміжний страховий посередник відповідав умовам реєстрації, у тому числі умовам, визначеним у пункті (с) першого підпараграфа параграфа 6.

Держави-члени можуть також визначити, щоб страхова або перестрахова компанія або інший посередник, який бере на себе відповідальність за страхового або перестрахового посередника або допоміжного страхового посередника, зареєстрував такого посередника або допоміжного посередника.

Держави-члени не обов'язково повинні застосовувати вимогу, зазначену у першому підпараграфі, до всіх фізичних осіб, які працюють у страхового чи перестрахового посередника чи допоміжного страхового посередника, та які ведуть діяльність із розповсюдження страхових або перестрахових послуг.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб у реєстрах було вказано імена фізичних осіб, що входять до керівництва розповсюджувача страхових або перестрахових послуг, які відповідають за розповсюдження страхових або перестрахових послуг.

Крім того, у реєстрах необхідно вказати держави-члени, в яких посередник веде господарську діяльність відповідно до принципів свободи підприємницької діяльності або свободи надання послуг.

2. Держави-члени можуть створити більше ніж один реєстр для страхових, перестрахових і допоміжних страхових посередників, за умови що вони встановлюють критерії, з дотриманням яких необхідно реєструвати посередників.

Держави-члени повинні створити систему онлайн-реєстрації. Така система повинна бути легкодоступною та дозволяти заповнення реєстраційної форми безпосередньо онлайн.

3. У випадку існування більше ніж одного реєстру у державі-члені, така держава-член повинна створити єдиний інформаційний пункт для швидкого і легкого доступу до інформації з таких реєстрів, які повинні бути існувати в електронному вигляді та регулярно оновлюватися. Такий інформаційний пункт повинен також надавати ідентифікаційні дані компетентних органів держави-члена розташування головного офісу.

4. ЕІОРА створює, публікує на своєму вебсайті та підтримує актуальність єдиного електронного реєстру, що міститиме записи стосовно страхових, перестрахових та допоміжних страхових посередників, які повідомили про свій намір здійснювати транскордонний бізнес відповідно до глави III. Держави-члени повинні невідкладно надавати ЕІОРА відповідну інформацію, щоб він міг це зробити. У реєстрі повинні міститися посилання на вебсайти компетентних органів держав-членів та він повинен бути доступним з кожного з таких вебсайтів.

ЕІОРА має право доступу до даних, що зберігаються у реєстрі, зазначеному в першому підпараграфі. ЕІОРА та компетентні органи повинні мати право змінювати такі дані. Суб'єкти даних, персональні дані яких зберігаються у реєстрі та передаються, мають право доступу до таких збережених даних та право на належне інформування.

ЕЮРА створює вебсайт із гіперпосиланнями на кожен єдиний інформаційний пункт або, у відповідних випадках, реєстр, створений державами-членами відповідно до параграфа 3.

Держави-члени розташування головного офісу повинні забезпечити, щоб реєстрація страхових, перестрахових і допоміжних страхових посередників здійснювалася за умови виконання відповідних вимог, встановлених у статті 10.

Дійсність реєстрації підлягає регулярній перевірці компетентним органом.

Держави-члени розташування головного офісу повинні забезпечити, щоб страхових, перестрахових і допоміжних страхових посередників, які припиняють відповідати вимогам, встановленим у статті 10, було виключено з реєстру. У відповідних випадках, держава-член розташування головного офісу повинна поінформувати про це державу-член ведення діяльності.

5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб заяви посередників стосовно включення до реєстру розглядалися протягом трьох місяців з дати подання повної заяви, і щоб рішення невідкладно повідомлялося відповідному заявнику.

6. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, як умова для реєстрації страхових, перестрахових і допоміжних страхових посередників, вимагалася надання всієї зазначеної нижче інформації:

- (a) ідентифікаційні дані акціонерів або членів, незалежно від того, чи це фізичні, чи юридичні особи, які мають частку участі у посереднику, яка перевищує 10 %, та розміри таких часток участі;
- (b) ідентифікаційні дані осіб, які мають тісні зв'язки з посередником;
- (c) інформація про те, що такі частки участі або тісні зв'язки не перешкоджають ефективному виконанню наглядових функцій компетентного органу.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб посередники інформували компетентні органи без невиправданої затримки про будь-яку зміну інформації, наданої згідно з цим параграфом.

7. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи відмовляли у реєстрації, якщо закони, підзаконні нормативно-правові акти чи адміністративні положення третьої країни, застосовні до однієї або більшої кількості фізичних або юридичних осіб, із якими посередник має тісні зв'язки, або труднощі, пов'язані із виконанням таких законів, підзаконних нормативно-правових актів чи адміністративних положень, перешкоджають ефективному виконанню їхніх наглядових функцій.

ГЛАВА III

СВОБОДА НАДАННЯ ПОСЛУГ ТА СВОБОДА ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 4

Реалізація свободи надання послуг

1. Будь-який страховий, перестраховий або допоміжний страховий посередник, який має намір здійснювати господарську діяльність у межах території іншої держави-члена вперше, за принципом свободи надання послуг, надає таку інформацію компетентному органу своєї держави-члена розташування головного офісу:

- (a) найменування, адреса та, у відповідних випадках, реєстраційний номер посередника;
- (b) держава-член або держави-члени, в якій (яких) такий посередник має намір здійснювати діяльність;
- (c) категорія посередника та, у відповідних випадках, найменування будь-якої представленої страхової або перестрахової компанії;
- (d) відповідні класи страхування, якщо застосовується.

2. Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу повинен протягом одного місяця після отримання інформації, зазначеної в параграфі 1, надати таку інформацію компетентному органу держави-члена ведення діяльності, який повинен підтвердити її отримання без затримки. Компетентний орган

держави-члена розташування головного офісу повинен поінформувати страхового, перестрахового або допоміжного страхового посередника в письмовій формі про те, що компетентний орган держави-члена ведення діяльності отримав таку інформацію, і що такий посередник може розпочати свою діяльність у державі-члені ведення діяльності. У відповідних випадках, у той самий час компетентний орган держави-члена розташування головного офісу повідомляє посередника про те, що інформація стосовно правових положень, зазначених у статті 11(1), застосованих у державі-члені ведення діяльності, є доступною за допомогою засобів, зазначених у статті 11(3) і (4), а також про те, що такий посередник повинен дотримуватися таких положень, щоб розпочати свою діяльність у державі-члені ведення діяльності.

3. У разі зміни будь-яких даних, які повідомлено відповідно до параграфа 1, страховий, перестраховий або допоміжний страховий посередник повідомляє про таку зміну компетентний орган держави-члена розташування головного офісу принаймні за один місяць до впровадження такої зміни. Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу також повинен поінформувати компетентний орган держави-члена ведення діяльності про таку зміну у найкоротший можливий строк та не пізніше, ніж через місяць після дати отримання відповідної інформації компетентним органом держави-члена розташування головного офісу.

Стаття 5

Порушення зобов'язань при реалізації свободи надання послуг

1. Якщо компетентний орган держави-члена ведення діяльності має підставу вважати, що страховий, перестраховий або допоміжний страховий посередник, що діє в межах її території за принципом свободи надання послуг, порушує будь-яке зобов'язання, визначене у цій Директиві, він повідомляє про такі міркування компетентний орган держави-члена розташування головного офісу.

Після оцінювання інформації, отриманої відповідно до першого підпараграфа, компетентний орган держави-члена розташування головного офісу повинен у відповідних випадках та, у разі підтвердження порушення, за першої можливості вжити належних заходів для виправлення ситуації. Він повинен поінформувати компетентний орган держави-члена ведення діяльності про будь-які такі вжиті заходи.

Якщо незважаючи на заходи, вжиті державою-членом розташування головного офісу, або через те, що такі заходи виявляються недостатніми або відсутніми, страховий, перестраховий або допоміжний страховий посередник продовжує діяти у спосіб, що явно завдає шкоди інтересам споживачів держави-члена ведення діяльності у великому масштабі, або упорядкованому функціонуванню ринків страхування та перестраховування, компетентний орган держави-члена ведення діяльності може, після інформування компетентного органу держави-члена розташування головного офісу, вжити належних заходів для попередження подальших порушень, у тому числі, у разі суворої необхідності, недопущення продовження ведення нової діяльності таким посередником в межах її території.

Крім того, компетентний орган держави-члена розташування головного офісу або держави-члена ведення діяльності може передати це питання на розгляд до ЕІОРА і звернутися до нього по допомогу відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1094/2010. У такому випадку ЕІОРА може діяти відповідно до повноважень, наданих йому на підставі зазначеної статті.

2. Параграф 1 не впливає на право держави-члена ведення діяльності вживати належних заходів для недопущення чи покарання порушень, вчинених у межах її території, у ситуації, коли необхідні негайні дії для захисту прав споживачів. Таке право включає можливість недопущення ведення нової діяльності страховими, перестраховими і допоміжними страховими посередниками у межах її території.

3. Про будь-який захід, вжитий компетентними органами держави-члена ведення діяльності згідно з цією статтею, необхідно повідомляти відповідних страхових, перестрахових або допоміжних страхових посередників у належним чином обґрунтованому документі, а також повідомляти компетентний орган держави-члена розташування головного офісу, ЕІОРА і Комісію без невиправданої затримки.

Стаття 6

Реалізація свободи підприємницької діяльності

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб будь-який страховий, перестраховий або допоміжний страховий посередник, що має намір реалізувати свободу підприємницької діяльності шляхом створення філії або місця постійної присутності в межах території іншої держави-члена, повідомив про це компетентний орган своєї держави-члена розташування головного офісу і надав компетентному органу таку інформацію:

- (a) найменування, адреса та, у відповідних випадках, реєстраційний номер посередника;
- (b) держава-член, у межах території якої посередник планує створити філію або місце постійної присутності;
- (c) категорія посередника та, якщо застосовно, найменування будь-якої представленої страхової або перестрахової компанії;
- (d) відповідні класи страхування, якщо застосовуються;
- (e) адреса в державі-члені ведення діяльності, з якої можливо отримати документи;
- (f) ім'я будь-якої особи, яка відповідає за керування філією або місцем постійної присутності.

До будь-якого місця постійної присутності посередника на території іншої держави-члена, що прирівнюється до філії, застосовується таке саме ставлення, як і до філії, крім випадків, коли посередник на законних підставах створить таке місце постійної присутності в іншій правовій формі.

2. Крім випадків, коли компетентний орган держави-члена розташування головного офісу має підстави сумніватися у відповідності організаційної структури або фінансової ситуації страхового, перестрахового або допоміжного страхового посередника, беручи до уваги передбачену діяльність із розповсюдження, він повинен протягом одного місяця після отримання інформації, зазначеної в параграфі 1, надати таку інформацію компетентному органу держави-члена ведення діяльності, який повинен підтвердити її отримання без затримки. Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу повинен поінформувати страхового, перестрахового або допоміжного страхового посередника в письмовій формі про те, що компетентний орган у державі-члені ведення діяльності отримав таку інформацію.

Протягом одного місяця після отримання інформації, зазначеної у першому підпараграфі цього параграфа, компетентний орган держави-члена ведення діяльності повідомляє компетентний орган держави-члена розташування головного офісу про правові положення, зазначені у статті 11(1), за допомогою засобів, вказаних у статті 11(3) і (4), які застосовуються на її території. Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу надає таку інформацію посереднику та інформує посередника про те, що він може розпочати свою діяльність у державі-члені ведення діяльності за умови дотримання ним таких правових положень.

Якщо відповідне повідомлення не отримано протягом періоду, передбаченого у другому підпараграфі, страховий, перестраховий або допоміжний страховий посередник може створити філію та розпочати свою діяльність.

3. Якщо компетентний орган держави-члена розташування головного офісу відмовляється надати компетентному органу держави-члена ведення діяльності інформацію, зазначену в параграфі 1, він повинен повідомити про причини такої відмови страхового, перестрахового або допоміжного страхового посередника протягом одного місяця після отримання всієї інформації, зазначеної у параграфі 1.

Відмова, як зазначено у першому підпараграфі, або будь-яка бездіяльність компетентного органу держави-члена розташування головного офісу у повідомленні інформації, зазначеної у параграфі 1, може бути оскаржена в судах держави-члена розташування головного офісу.

4. У разі зміни будь-яких даних, які повідомлено відповідно до параграфа 1, страховий, перестраховий або допоміжний страховий посередник повідомляє компетентний орган держави-члена розташування головного офісу про таку зміну принаймні за один місяць до впровадження такої зміни. Компетентний орган держави-члена розташування головного офісу також повинен поінформувати компетентний орган держави-члена ведення діяльності про таку зміну у найкоротший можливий строк та не пізніше, ніж через місяць після дати отримання відповідної інформації компетентним органом держави-члена розташування головного офісу.

Розподіл компетенції між державами-членами розташування головного офісу та державами-членами ведення діяльності

1. Якщо основне місце ведення діяльності страхового, перестрахового або допоміжного страхового посередника розташоване в іншій державі-члені, ніж держава-член розташування головного офісу, компетентний орган такої іншої держави-члена може домовитися з компетентним органом держави-члена розташування головного офісу про те, що він діятиме так, ніби він є компетентним органом держави-члена розташування головного офісу стосовно положень глав IV, V, VI і VII. У разі такої домовленості, компетентний орган держави-члена розташування головного офісу повідомляє про це страхового, перестрахового або допоміжного страхового посередника та ЕІОРА без затримки.

2. Компетентний орган держави-члена ведення діяльності відповідає за забезпечення відповідності послуг, що їх надає представництво в межах її території, зобов'язанням, встановленим у главах V і VI, а також інструментам, які ухвалені на їх виконання.

Компетентний орган держави-члена ведення діяльності повинен мати право перевіряти організацію представництва та вимагати таких змін, які є необхідними для надання можливості компетентному забезпечувати виконання зобов'язань згідно з главами V і VI, а також інструментів, які ухвалені на їх виконання, стосовно послуг або видів діяльності, які здійснює представництво в межах її території.

Стаття 8

Порушення зобов'язань при реалізації свободи підприємницької діяльності

1. Якщо компетентний орган держави-члена ведення діяльності встановить, що страховий, перестраховий або допоміжний страховий посередник порушує правові або регулятивні положення, ухвалені у такій державі-члені на виконання положень глав V і VI, такий орган може вжити належних заходів.

2. Якщо компетентний орган держави-члена ведення діяльності має підставу вважати, що страховий, перестраховий або допоміжний страховий посередник, що діє в межах її території через представництво, порушує будь-яке зобов'язання, визначене у цій Директиві, та якщо такий компетентний орган не відповідає за питання, визначені у статті 7(2), він передає такі знахідки компетентному органу держави-члена розташування головного офісу. Після оцінювання отриманої інформації, компетентний орган держави-члена розташування головного офісу повинен, у відповідних випадках та, у разі підтвердження порушення, за першої можливості, вжити належних заходів для виправлення ситуації. Він повинен поінформувати компетентний орган держави-члена ведення діяльності про будь-які такі вжиті заходи.

3. Якщо незважаючи на заходи, вжиті державою-членом розташування головного офісу, або через те, що такі заходи виявляються недостатніми або відсутніми, страховий, перестраховий або допоміжний страховий посередник продовжує діяти у спосіб, що явно завдає шкоди інтересам споживачів держави-члена ведення діяльності у великому масштабі, або упорядкованому функціонуванню ринків страхування та перестраховування, компетентний орган держави-члена ведення діяльності може, після інформування компетентного органу держави-члена розташування головного офісу, вжити належних заходів для попередження подальших порушень, у тому числі, у разі суворої необхідності, недопущення продовження ведення нової діяльності таким посередником в межах її території.

Крім того, компетентний орган держави-члена розташування головного офісу або держави-члена ведення діяльності може передати це питання на розгляд до ЕІОРА і звернутися до нього по допомогу відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1094/2010. У такому випадку ЕІОРА може діяти відповідно до повноважень, наданих йому на підставі зазначеної статті.

4. Параграфи 2 і 3 не впливають на право держави-члена ведення діяльності вживати належних і недискримінаційних заходів для недопущення чи покарання порушень, вчинених у межах її території, у ситуаціях, коли суворо необхідні негайні дії для захисту прав споживачів держави-члена ведення діяльності та якщо аналогічні заходи держави-члена розташування головного офісу є недостатніми або відсутні. У таких ситуаціях держава-член ведення діяльності повинна мати можливість недопущення ведення нової діяльності відповідним страховим, перестраховим і допоміжним страховим посередником межах її території.

5. Про будь-який захід, вжитий компетентними органами держави-члена ведення діяльності згідно з цією статтею, необхідно повідомляти відповідних страхових, перестрахових або допоміжних страхових посередників у належним чином обґрунтованому документі, а також повідомляти компетентний орган держави-члена розташування головного офісу, ЕІОРА і Комісію без невиправданої затримки.

Стаття 9

Повноваження стосовно національних положень, ухвалених в інтересах загального блага

1. Ця Директива не зачіпає права держав-членів ведення діяльності на вжиття належних і недискримінаційних заходів для покарання порушень, вчинених у межах їхніх територій, які суперечать їхнім правовим положенням, зазначеним у статті 11(1), у разі суворой необхідності. У таких ситуаціях держави-члени ведення діяльності повинні мати можливість недопущення ведення нової діяльності відповідним страховим, перестраховим і допоміжним страховим посередником у межах їхніх територій.

2. Крім того, ця Директива не зачіпає права компетентного органу держави-члена ведення діяльності на вжиття належних заходів для недопущення того, щоб розповсюджувач страхових послуг, що має осідок в іншій державі-члені, здійснював діяльність у межах її території згідно з принципом свободи надання послуг або, у відповідних випадках, свободи підприємницької діяльності, якщо відповідна діяльність повністю або переважно спрямована на територію держави-члена ведення діяльності з єдиною метою уникнення правових положень, які були б застосовними, якби такий розповсюджувач страхових послуг мав місце проживання або зареєстрований офіс у такій державі-члені ведення діяльності та, на додаток, якщо його діяльність ставить під серйозну загрозу належне функціонування ринків страхування та перестраховування у державі-члені ведення діяльності у частині захисту споживачів. У такому випадку компетентний орган держави-члена ведення діяльності після інформування компетентного органу держави-члена розташування головного офісу може вжити стосовно такого розповсюджувача страхових послуг усіх належних заходів, необхідних для захисту прав споживачів у державі-члені ведення діяльності. Залучені компетентні органи можуть передати відповідне питання на розгляд ЕІОРА і звернутися до нього по допомогу відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1094/2010, та у такому випадку ЕІОРА може діяти відповідно до повноважень, наданих йому зазначеною статтею, у разі незгоди між компетентними органами держави-члена ведення діяльності та держави-члена розташування головного офісу.

ГЛАВА IV

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ВИМОГИ

Стаття 10

Професійні та організаційні вимоги

1. Держави-члени розташування головного офісу повинні забезпечити, щоб розповсюджувачі страхових або перестрахових послуг та працівники страхових і перестрахових компаній, що ведуть діяльність з розповсюдження страхових або перестрахових послуг, мали відповідні знання та здатність для належного виконання ними своїх завдань та обов'язків.

2. Держави-члени розташування головного офісу повинні забезпечити, щоб страхові та перестрахові посередники і працівники страхових та перестрахових компаній, а також працівники страхових і перестрахових посередників дотримувалися вимог щодо постійного підвищення кваліфікації та професійної підготовки для підтримання належного рівня ефективності роботи, що відповідає посадовим функціям, які вони виконують, та відповідному ринку.

У зв'язку з цим держави-члени розташування головного офісу повинні запровадити та опублікувати механізми для ефективного контролю та оцінювання знань і компетентності страхових і перестрахових посередників та працівників страхових і перестрахових компаній та працівників страхових і перестрахових посередників на підставі принаймні 15 годин підвищення кваліфікації або професійної підготовки на рік,

беручи до уваги характер продуктів, які вони продають, тип розповсюджувача, посадові функції, які вони виконують, а також діяльність, яку веде розповсюджувач страхових або перестрахових послуг.

Держави-члени розташування головного офісу можуть вимагати, підтвердження успішного завершення підвищення кваліфікації та підготовки шляхом отримання сертифіката.

Держави-члени коригують необхідні умови стосовно знань і здатності відповідно до специфіки діяльності розповсюджувачів страхових або перестрахових послуг, а також продуктів, що розповсюджуються, зокрема у випадку допоміжних страхових посередників. Держави-члени можуть вимагати, щоб у випадках, зазначених у третьому підпараграфі статті 3(1), та стосовно працівників страхових чи перестрахових компаній, яких залучено до розповсюдження страхових або перестрахових послуг, страхова або перестрахова компанія чи посередник перевіряли відповідність знань і здатності посередників зобов'язанням, визначеним у параграфі 1, та, за необхідності, забезпечували для таких посередників засоби підвищення кваліфікації або професійної підготовки, які відповідають вимогам стосовно продуктів, що їх продають посередники.

Держави-члени не обов'язково повинні застосовувати вимоги, зазначені у параграфі 1 та у першому підпараграфі цього параграфа, до всіх фізичних осіб, які працюють у страховій чи перестраховій компанії або у страхового чи перестрахового посередника, які ведуть діяльність із розповсюдження страхових або перестрахових послуг, проте держави-члени повинні забезпечити, щоб відповідні особи в межах структури управління таких компаній, які відповідають за розповсюдження стосовно страхових і перестрахових продуктів, а також всі інші особи, безпосередньо залучені до розповсюдження страхових або перестрахових послуг, були спроможні продемонструвати знання та здатність, необхідні для виконання ними своїх обов'язків.

Страхові та перестрахові посередники повинні продемонструвати дотримання відповідних вимог щодо професійних знань і компетентності, встановлених у додатку I.

3. Фізичні особи, які працюють у страховій чи перестраховій компанії або у страхового чи перестрахового посередника, які ведуть діяльність з розповсюдження страхових або перестрахових послуг, повинні мати добру репутацію. Як мінімум, вони повинні не мати судимості або відповідати будь-якій іншій еквівалентній національній вимозі щодо серйозних кримінальних злочинів, пов'язаних із злочинами проти майна чи іншими злочинами, пов'язаними з фінансовою діяльністю, і вони не повинні бути визнані банкрутами в минулому, крім випадків, коли їх було виправдано відповідно до національного законодавства.

Держави-члени можуть, відповідно до третього підпараграфа статті 3(1), дозволити розповсюджувачу страхових або перестрахових послуг перевіряти репутацію його працівників та, у відповідних випадках, його страхових або перестрахових посередників.

Держави-члени не обов'язково повинні застосовувати вимогу, зазначену у першому підпараграфі цього параграфа, до всіх фізичних осіб, які працюють у страховій чи перестраховій компанії або у страхового чи перестрахового посередника, за умови що такі фізичні особи не залучені безпосередньо до розповсюдження страхових або перестрахових послуг. Держави-члени повинні забезпечити, щоб особи у структурі управління, які відповідають за розповсюдження страхових або перестрахових послуг, чи будь-який персонал, безпосередньо залучений до такого розповсюдження послуг, дотримувалися зазначеної вимоги.

Що стосується допоміжних страхових посередників, держави-члени повинні забезпечити, щоб особи, які відповідають за розповсюдження допоміжних страхових послуг, дотримувалися вимоги, зазначеної в першому підпараграфі.

▼ M2

4. Страхові та перестрахові посередники повинні мати страхування професійної відповідальності, що покриває всю територію Союзу, або певну іншу аналогічну гарантію від відповідальності, яка виникає внаслідок професійної недбалості, у розмірі принаймні 1 300 380 євро, що застосовується до кожної претензії, та в сукупності 1 924 560 євро на рік за всі претензії, крім випадків, коли таке страхування або аналогічну гарантію вже надано страховою компанією, перестраховою компанією або іншою компанією, від імені якої діє страховий або перестраховий посередник, або від імені якої страховий або перестраховий посередник уповноважений діяти, або така компанія взяла на себе всю відповідальність за дії посередника.

▼В

5. Держави-члени повинні вимагати, щоб допоміжні страхові посередники мали страхування професійної відповідальності або аналогічні гарантії на рівні, встановленому державами-членами, беручи до уваги характер продуктів, які вони продають, та діяльність, яку вони здійснюють.

6. Держави-члени повинні вживати усіх необхідних заходів для захисту клієнтів від неспроможності страхового, перестрахового або допоміжного страхового посередника здійснити переказ страхової премії страховій компанії або переказати суму претензії чи повернути страхову премію застрахованій особі.

Такі заходи повинні мати одну або більшу кількість таких форм:

(а) положення, встановлені законом або договором, відповідно до яких кошти, сплачені клієнтом посереднику, вважаються сплаченими компанії, оскільки кошти, сплачені компанією посереднику, не вважаються сплаченими клієнту, поки клієнт фактично не отримає їх;

▼M2

(б) вимога до посередника щодо фінансової спроможності у розмірі, на постійній основі, 4 % від суми отриманих щорічних страхових премій, при цьому така сума повинна становити не менше 19 510 євро;

▼В

(с) вимога, щоб кошти клієнтів переказувалися виключно через окремі рахунки клієнтів, і щоб такі рахунки не використовувалися для відшкодування кредиторам у разі банкрутства;

(d) вимога щодо створення гарантійного фонду.

7. ЕІОРА регулярно переглядає розміри сум, зазначені у параграфах 4 і 6, для врахування змін у європейському індексі споживчих цін, який публікує Євростат. Перший перегляд здійснюється до 31 грудня 2017 року, та наступні перегляди здійснюються кожні п'ять років після цього.

ЕІОРА розробляє проекти регуляторних технічних стандартів для адаптування базової суми в євро, зазначеної у параграфах 4 і 6, на відсоткову зміну індексу, вказаного у першому підпараграфі цього параграфа, за період між 01 січня 2013 року та 31 грудня 2017 року, або між датою останнього перегляду та датою нового перегляду, та округлену до найближчого числа, кратного 10 євро.

ЕІОРА надає Комісії такі проекти регуляторних технічних стандартів до 30 червня 2018 року та наступні проекти регуляторних технічних стандартів кожні п'ять років після цього.

На Комісію покладено повноваження ухвалити регуляторні технічні стандарти, зазначені у другому і третьому підпараграфі цього параграфа, відповідно до статей 10–14 Регламенту (ЄС) № 1094/2010.

8. Для забезпечення дотримання вимог у параграфах 1, 2 і 3, страхові та перестрахові компанії повинні затверджувати, реалізовувати та регулярно переглядати свої внутрішні політики та належні внутрішні процедури.

Страхові та перестрахові компанії повинні визначити посадові обов'язки для забезпечення належної реалізації погоджених політик та процедур.

Страхові та перестрахові компанії складають, ведуть та підтримують актуальність записів щодо всієї відповідної документації стосовно застосування параграфів 1, 2 і 3. Страхові та перестрахові компанії, за вимогою, повідомляють компетентний орган держави-члена розташування головного офісу про ім'я особи, яка відповідає за такі посадові обов'язки.

Стаття 11

Публікування правил «загального блага»

1. Держави-члени повинні забезпечити належне публікування їхніми компетентними органами відповідних національних правових положень, що захищають загальне благо, у тому числі інформацію щодо того, чи дійсно та яким способом держава-член вирішила застосовувати суворіші положення, передбачені у

статті 29(3), які застосовуються до здійснення розповсюдження страхових та перестрахових послуг на їхніх територіях.

2. Держава-член, яка пропонує застосовувати та застосовує положення, що регулюють розповсюдження страхових послуг, в доповнення до тих, які викладено у цій Директиві, повинна забезпечити, щоб адміністративний тягар, що випливає з таких положень, був пропорційним стосовно захисту споживачів. Держава-член продовжує здійснювати моніторинг таких положень для забезпечення того, що вони продовжують відповідати цьому параграфу.

3. ЕІОРА повинен додати на своєму вебсайті гіперпосилання на вебсайти компетентних органів, на яких публікується інформація щодо правил «загального блага». Національні компетентні органи повинні регулярно оновлювати таку інформацію та ЕІОРА повинен публікувати таку інформацію на своєму вебсайті з категоризацією усіх національних правил «загального блага» за різними відповідними галузями права.

4. Держави-члени повинні створити єдиний контактний пункт, відповідальний за надання інформації щодо правил «загального блага» у їхній відповідній державі-члені. Таким контактним пунктом повинен бути відповідний компетентний орган.

5. ЕІОРА розглядає у звіті та інформує Комісію про правила «загального блага», що публікуються державами-членами, як зазначено у цій статті, у контексті належного функціонування цієї Директиви та внутрішнього ринку до 23 лютого 2019 року.

Стаття 12

Компетентні органи

1. Держави-члени призначають компетентні органи, уповноважені забезпечувати імплементацію цієї Директиви. Вони повідомляють Комісію про них із зазначенням будь-якого розподілу таких обов'язків.

2. Органи, зазначені у параграфі 1 цієї статті, повинні бути органами публічної влади або органами будь-якого іншого рівня, офіційно визнаними національним законодавством, або публічними органами, прямо уповноваженими національним законодавством на такі дії. Ними не повинні бути страхові або перестрахові компанії чи асоціації, до членів яких прямо або опосередковано входять страхові чи перестрахові компанії або страхові чи перестрахові посередники, без обмеження можливості співпраці між компетентними органами та іншими органами, якщо це прямо передбачено у статті 3(1).

3. Компетентні органи повинні мати всі повноваження, необхідні для виконання їхніх обов'язків згідно з цією Директивою. Якщо на території держави-члена існує декілька компетентних органів, держава-член повинна забезпечити, щоб такі органи тісно співпрацювали з метою ефективного виконання їхніх відповідних обов'язків.

Стаття 13

Співпраця та обмін інформацією між компетентними органами держав-членів

1. Компетентні органи різних держав-членів повинні співпрацювати між собою та обмінюватися будь-якою відповідною інформацією стосовно розповсюджувачів страхових та перестрахових послуг з метою забезпечення належного застосування цієї Директиви.

2. Зокрема, у процесі реєстрації та на постійній основі компетентні органи повинні обмінюватися відповідною інформацією стосовно доброї репутації, професійних знань і компетентності розповсюджувачів страхових та перестрахових послуг.

3. Компетентні органи повинні також обмінюватися інформацією стосовно розповсюджувачів страхових та перестрахових послуг, до яких було застосовано санкцію або інший захід, як зазначено у главі VII, і така інформація вірогідно може призводити до виключення з реєстру будь-яких таких розповсюджувачів.

4. Усі особи, які повинні отримувати або розголошувати інформацію у зв'язку з цією Директивою, зобов'язані зберігати професійну таємницю у такий самий спосіб, як встановлено у статті 64 Директиви 2009/138/ЄС.

Стаття 14

Скарги

Держави-члени повинні забезпечити, щоб було встановлено процедури, що дозволять клієнтам та іншим заінтересованим сторонам, зокрема, асоціаціям споживачів, ресструвати скарги стосовно розповсюджувачів страхових та перестрахових послуг. У всіх випадках скаржники повинні отримувати відповіді.

Стаття 15

Позасудове врегулювання

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб було встановлено належні, ефективні, неупереджені та незалежні позасудові процедури подання скарг і врегулювання спорів між клієнтами та розповсюджувачами страхових послуг стосовно прав та обов'язків, що виникають на підставі цієї Директиви, згідно з відповідними законодавчими актами Союзу та національним правом, із залученням діючих органів, у відповідних випадках. Держави-члени повинні забезпечити, щоб такі процедури застосовувалися до відповідних розповсюджувачів страхових послуг та щоб компетенція відповідного органу поширювалася на відповідних розповсюджувачів страхових послуг, стосовно яких ініційовані відповідні процедури.
2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи, зазначені в параграфі 1 цієї статті, співпрацювали для врегулювання транскордонних спорів стосовно прав та обов'язків, які виникають на підставі цієї Директиви.

Стаття 16

Обмеження щодо користування послугами посередників

Держави-члени повинні забезпечити, щоб при користуванні послугами страхових, перестрахових або допоміжних страхових посередників, страхові та перестрахові компанії та посередники користувалися послугами з розповсюдження страхування та перестраховування лише зареєстрованих страхових і перестрахових посередників або допоміжних страхових посередників, у тому числі зазначених у статті 1(3).

ГЛАВА V

ІНФОРМАЦІЙНІ ВИМОГИ ТА ПРАВИЛА ВЕДЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 17

Загальний принцип

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при здійсненні діяльності із розповсюдження страхових послуг, розповсюджувачі страхових послуг завжди діяли чесно, добросовісно і професійно у найкращих інтересах їхніх клієнтів.
2. Без обмеження Директиви Європейського Парламенту і Ради 2005/29/ЄС (³), держави-члени повинні забезпечити, щоб вся інформація стосовно предмету цієї Директиви, у тому числі маркетингові комунікації, що направляються розповсюджувачем страхових послуг клієнтам або потенційним клієнтам, була достовірною, чіткою і такою, що не вводить в оману. Маркетингові комунікації повинні завжди бути чітко розпізнаваними як такі.
3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб розповсюджувачі страхових послуг не отримували винагороду або не сплачували винагороду чи не оцінювали результати роботи своїх працівників у спосіб, що суперечить їхньому обов'язку діяти у найкращих інтересах їхніх клієнтів. Зокрема, розповсюджувач страхових послуг не повинен створювати жодного механізму у формі винагороди, планів продажів або в іншій формі, що може стимулювати його самого або його працівників рекомендувати конкретний страховий продукт клієнту, коли розповсюджувач страхових послуг міг би рекомендувати інший страховий продукт, який краще відповідав би потребам клієнта.

Стаття 18

Загальна інформація, що надається страховим посередником або страховою компанією

Держави-члени забезпечують, щоб:

- (a) заздалегідь до укладення договору страхування страховий посередник розкрив клієнтам таку інформацію:
 - (i) ідентифікаційні дані та адресу, а також зазначення того, що він є страховим посередником;
 - (ii) чи надає він консультації щодо страхових продуктів, які він продає;
 - (iii) процедури, зазначені у статті 14, що надають можливість клієнтам та іншим заінтересованим сторонам реєструвати скарги щодо страхових посередників, а також щодо процедур позасудового подання скарг і врегулювання спорів, як зазначено у статті 15;
 - (iv) реєстр, до якого він включений, а також способи перевірки його реєстрації; та
 - (v) чи діє посередник як представник клієнта або від імені та в інтересах страхової компанії;
- (b) заздалегідь до укладення договору страхування страхова компанія розкрила клієнтам таку інформацію:
 - (i) ідентифікаційні дані та адресу, а також зазначення того, що вона є страховою компанією;
 - (ii) чи надає вона консультації щодо страхових продуктів, які вона продає;
 - (iii) процедури, зазначені у статті 14, що надають можливість клієнтам та іншим заінтересованим сторонам реєструвати скарги щодо страхових компаній, а також щодо процедур позасудового подання скарг і врегулювання спорів, як зазначено у статті 15.

Стаття 19

Конфлікти інтересів та прозорість

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб заздалегідь до укладення договору страхування страховий посередник надав клієнтам принаймні таку інформацію:

- (a) чи він має частку, прямо або опосередковано, яка становить 10 % чи більше прав голосу або капіталу у відповідній страховій компанії;
- (b) чи відповідна страхова компанія або материнська компанія відповідної страхової компанії має частку, прямо або опосередковано, яка становить 10 % чи більше прав голосу або капіталу у страховому посереднику;
- (c) стосовно договорів, щодо яких отримано пропозицію або консультацію, чи:
 - (i) він надає консультацію на підставі об'єктивного та персонального аналізу;
 - (ii) він має договірне зобов'язання щодо ведення діяльності із розповсюдження страхових послуг виключно з однією або декількома страховими компаніями, у разі чого він повинен вказати найменування таких страхових компаній; або
 - (iii) він не має договірної зобов'язання щодо ведення діяльності із розповсюдження страхових послуг виключно з однією або декількома страховими компаніями та не надає консультацій на підставі об'єктивного та персонального аналізу, у разі чого він повинен вказати найменування страхових компаній, з якими він може вести і веде діяльність;
- (d) характер винагороди, отриманої у зв'язку з договором страхування;
- (e) чи у зв'язку з договором страхування він працює:
 - (i) на підставі плати, тобто винагороди, яку сплачує безпосередньо клієнт;
 - (ii) на підставі будь-якої комісії, тобто винагороди, включеної до страхової премії;
 - (iii) на підставі будь-якого іншого типу винагороди, у тому числі економічної вигоди будь-якого

виду, що пропонується або надається у зв'язку з договором страхування; або

(iv) на підставі поєднання будь-яких типів винагороди, визначених у пунктах (i), (ii) та (iii).

2. Якщо винагорода підлягає сплаті безпосередньо клієнтом, страховий посередник інформує клієнта про суму винагороди або, якщо це неможливо, метод розрахування винагороди.
3. Якщо будь-які платежі, крім поточних страхових премій і планових платежів, здійснюються клієнтом згідно з договором страхування після його укладення, страховий посередник також розкриває інформацію відповідно до цієї статті стосовно кожного такого платежу.
4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб заздалегідь до укладення договору страхування, страхова компанія повідомляла своїх клієнтів про характер винагороди, яку отримують її працівники стосовно договору страхування.
5. Якщо будь-які платежі, крім поточних страхових премій і планових платежів, здійснюються клієнтом згідно з договором страхування після його укладення, страхова компанія також розкриває інформацію відповідно до цієї статті стосовно кожного такого платежу.

Стаття 20

Консультації, а також стандарти для продажів, якщо консультації не надаються

1. До укладення договору страхування розповсюджувач страхових послуг повинен уточнити на підставі інформації, отриманої від клієнта, вимоги та потреби такого клієнта, та надати клієнту об'єктивну інформацію про страховий продукт у зрозумілій формі, щоб надати такому клієнту змогу ухвалити зважене рішення.

Будь-який пропонуванний договір повинен відповідати вимогам і потребам клієнта у страхуванні.

Якщо консультація надається до укладення будь-якого конкретного договору, розповсюджувач страхових послуг повинен надати клієнту персоналізовану рекомендацію із роз'ясненням того, чому конкретний продукт найкращим чином відповідає вимогам і потребам клієнта.

2. Детальна інформація, зазначена у параграфі 1, модулюється відповідно до складності страхового продукту, що пропонується, і типу клієнта.

3. Якщо страховий посередник інформує клієнта про те, що він надає свої консультації на підставі об'єктивного та персонального аналізу, він повинен надавати такі консультації на підставі аналізу достатньо великої кількості договорів страхування, доступних на ринку, на основі яких він має змогу зробити персональну рекомендацію, відповідно до професійних критеріїв, згідно з якими договір страхування буде відповідати потребам клієнта.

4. Без обмеження статей 183 і 184 Директиви 2009/138/ЄС, до укладення договору, незалежно від факту надання консультації та незалежно від того, чи входить страховий продукт до пакету відповідно до статті 24 цієї Директиви, розповсюджувач страхових послуг повинен надати клієнту відповідну інформацію про страховий продукт у зрозумілій формі, щоб у клієнта була змога ухвалити зважене рішення, беручи до уваги складність страхового продукту і тип клієнта.

5. Стосовно розповсюдження продуктів, що належать до видів страхування, інших ніж страхування життя, перелічених у додатку I до Директиви 2009/138/ЄС, інформація, зазначена у параграфі 4 цієї статті, надається у вигляді стандартизованого інформаційного документа про страховий продукт у паперовій формі або на іншому довговічному носії.

6. Інформаційний документ про страховий продукт, вказаний у параграфі 5, оформляє розробник продукту, що належить до видів страхування, інших ніж страхування життя.

7. Інформаційний документ про страховий продукт повинен:

- (a) бути коротким та окремим документом;
- (b) бути представленим і викладеним у формі, що чітко і легко сприймається при читанні, з використанням символів читабельного розміру;

- (c) бути не менш зрозумілим у випадку, якщо його оригінальну версію оформлено у кольоровому вигляді, а друківана чи фотокопійована версія виготовлена у чорно-білих кольорах;
- (d) бути написаним офіційними мовами або однією з офіційних мов, що використовуються у тій частині держави-члена, в якій пропонується страховий продукт, або, якщо узгоджено клієнтом і розповсюджувачем, іншою мовою;
- (e) бути точним і таким, що не вводить в оману;
- (f) містити назву «інформаційний документ про страховий продукт» у верхній частині першої сторінки;
- (g) включати твердження про те, що повна переддоговірна і договірна інформація про продукт надається в інших документах.

Держави-члени можуть визначити, що інформаційний документ про страховий продукт повинен надаватися разом з інформацією, що вимагається згідно з іншими відповідними законодавчими актами Союзу або національним правом за умови, що всіх вимог, визначених у першому підпараграфі, дотримано.

8. Інформаційний документ про страховий продукт повинен містити таку інформацію:

- (a) інформацію про тип страхування;
- (b) стислий опис страхового покриття, у тому числі застраховані ризики, страхову суму та, у відповідних випадках, географічне охоплення і стислий опис виключених ризиків;
- (c) засоби сплати страхових премій і строки платежів;
- (d) основні виключення, коли претензії не можуть подаватися;
- (e) зобов'язання на початку дії договору;
- (f) зобов'язання упродовж строку дії договору;
- (g) зобов'язання у разі подання претензії;
- (h) строк дії договору, у тому числі дати початку і закінчення дії договору;
- (i) засоби припинення дії договору.

9. ЕІОРА після консультацій з національними органами та після дослідження споживчого попиту, розробляє проекти імплементаційних технічних стандартів стосовно стандартизованого формату представлення інформаційного документа про страховий продукт із зазначенням деталей щодо представлення інформації, вказаної у параграфі 8.

ЕІОРА повинен подати Комісії такі проекти імплементаційних технічних стандартів до 23 лютого 2017 року.

Комісії надано повноваження ухвалювати імплементаційні технічні стандарти, зазначені у першому підпараграфі цього параграфа, згідно зі статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1094/2010.

Стаття 21

Інформація, яку надають допоміжні страхові посередники

Держави-члени повинні забезпечити, щоб допоміжні страхові посередники дотримувалися пунктів (i), (iii) та (iv) статті 18(a) та пункту (d) статті 19(1).

Стаття 22

Винятки з інформації та застереження щодо гнучкості

1. Інформація, зазначена у статтях 18, 19 і 20, не обов'язково повинна надаватися, якщо розповсюджувач страхових послуг здійснює діяльність із розповсюдження стосовно страхування великих ризиків.

Держави-члени можуть передбачити, що інформація, зазначена у статтях 29 і 30 цієї Директиви, не обов'язково повинна надаватися професійному клієнту, як визначено у пункті (10) статті 4(1) Директиви 2014/65/ЄС.

2. Держави-члени можуть залишати чинними або ухвалювати суворіші положення стосовно вимог до інформації, зазначених у цій главі, за умови що такі положення відповідають законодавству Союзу. Держави-члени надають ЕІОРА та Комісії такі національні положення.

Держави-члени повинні також взяти необхідних заходів для забезпечення належного публікування їхніми компетентними органами інформації щодо того, чи дійсно та яким способом держава-член вирішила застосовувати суворіші положення згідно з цим параграфом.

Зокрема, держави-члени можуть ввести обов'язкове надання консультацій, як зазначено у третьому підпараграфі статті 20(1), для продажів будь-якого страхового продукту або для певних типів страхових продуктів. У такому випадку, таких суворіших національних положень повинні дотримуватися розповсюджувачі страхових послуг, у тому числі ті, що ведуть діяльність згідно з принципом свободи надання послуг або свободи підприємницької діяльності, при укладенні договорів страхування з клієнтами, які мають своє звичайне місце проживання або осідок у такій державі-члені.

3. Держави-члени можуть обмежити або заборонити прийняття або отримання винагород, комісій або інших грошових чи негрошових вигід, які сплачуються чи надаються розповсюджувачам страхових послуг будь-якою третьою особою або особою, що діє від імені третьої особи, у зв'язку з розповсюдженням страхових продуктів.

4. Для встановлення високого рівня прозорості усіма належними засобами, ЕІОРА повинен забезпечити, щоб інформація, яку він отримує стосовно національних положень, також надавалася клієнтам, а також розповсюджувачам страхових та перестрахових послуг.

5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у разі, якщо розповсюджувач страхових послуг відповідає за забезпечення обов'язкових професійних пенсійних програм та працівник стає учасником такої програми без ухвалення окремого рішення про приєднання до неї, інформацію, зазначену в цій главі, було надано працівнику невідкладно після його зарахування до відповідної програми.

Стаття 23

Умови надання інформації

1. Уся інформація, що повинна надаватися відповідно до статей 18, 19, 20 і 29, повідомляється клієнту:

- (a) у паперовій формі;
- (b) у чіткий і точний спосіб, зрозумілий для клієнта;
- (c) офіційною мовою держави-члена розташування ризику або держави-члена виконання зобов'язань або будь-якою іншою мовою, узгодженою сторонами; та
- (d) безкоштовно.

2. Як відступ від пункту (a) параграфу 1 цієї статті, інформація, зазначена у статтях 18, 19, 20 і 29, може надаватися клієнту на одному з таких носіїв:

- (a) на іншому довговічному носії, ніж у паперовій формі, якщо виконано умови, встановлені у параграфі 4 цієї статті; або
- (b) на вебсайті, якщо виконано умови, встановлені у параграфі 5 цієї статті.

3. Проте якщо інформація, зазначена у статтях 18, 19, 20 і 29, надається з використанням іншого довговічного носія, ніж у паперовій формі, або за допомогою вебсайту, паперова копія надається клієнту за вимогою та безкоштовно.

4. Інформація, зазначена у статтях 18, 19, 20 і 29, може надаватися з використанням іншого довговічного носія, ніж у паперовій формі, якщо виконано такі умови:

- (a) використання довговічного носія є належним у контексті діяльності, що ведеться між розповсюджувачем страхових послуг і клієнтом; та
- (b) клієнту було надано вибір між інформацією у паперовій формі та на довговічному носії, та він обрав довговічний носій.

5. Інформація, зазначена у статтях 18, 19, 20 і 29, може надаватися за допомогою вебсайту, якщо її адресовано персонально клієнту або якщо виконані такі умови:

- (a) надання такої інформації за допомогою вебсайту є належним у контексті діяльності, що ведеться між розповсюджувачем страхових послуг і клієнтом;
- (b) клієнт погодився на надання такої інформації за допомогою вебсайту;
- (c) клієнта повідомлено в електронній формі про адресу вебсайту та місце на вебсайті, де можна отримати доступ до такої інформації;
- (d) забезпечується, щоб інформація залишалася доступною на вебсайті протягом такого періоду часу, протягом якого у клієнта може обґрунтовано виникнути потреба звернутися до неї.

6. Для цілей параграфів 4 і 5, надання інформації з використанням іншого довговічного носія, ніж у паперовій формі, або за допомогою вебсайту вважається належним у контексті діяльності, що ведеться між розповсюджувачем страхових послуг і клієнтом, якщо є підтвердження того, що клієнт має регулярний доступ до мережі Інтернет. Надання клієнтом електронної адреси для цілей такої діяльності вважається таким підтвердженням.

7. У випадку продажів телефоном, інформація, що надається клієнту розповсюджувачем страхових послуг до укладення договору, у тому числі інформаційний документ про страховий продукт, повинна надаватися відповідно до правил Союзу, застосованих до дистанційної реалізації споживчих фінансових послуг. Крім того, навіть якщо клієнт вирішив отримати попередню інформацію на іншому довговічному носії, ніж у паперовій формі, відповідно до параграфа 4, розповсюджувач страхових послуг повинен надати інформацію клієнту відповідно до параграфа 1 або параграфа 2 безпосередньо після укладення договору страхування.

Стаття 24

Перехресні продажі

1. Якщо страховий продукт пропонують разом з допоміжним продуктом або послугою, що не є страхуванням, у складі пакету або одного договору, розповсюджувач страхових послуг інформує клієнта про те, чи можливо купити різні компоненти окремо та, якщо так, надає відповідний опис різних компонентів договору або пакету, а також окремо надати інформацію про витрати і платежі, пов'язані з кожним компонентом.

2. За обставин, зазначених у параграфі 1, та коли ризик або страхове покриття, що впливає з такого договору або пакету, що пропонується клієнту, відрізняється від того, що пов'язується з компонентами, взятими окремо, розповсюджувач страхових послуг повинен надати відповідний опис різних компонентів договору або пакету та способу, в який їх взаємодія змінює ризик або страхове покриття.

3. Якщо страховий продукт є доповненням до товару або послуги, що не є страхуванням, як частина пакету або одного договору, розповсюджувач страхових послуг повинен запропонувати клієнту можливість придбання товару або послуги окремо. Цей параграф не застосовується, якщо страховий продукт є доповненням до інвестиційної послуги або діяльності, як визначено у пункті 2 статті 4(1) Директиви 2014/65/ЄС, кредитного договору, як визначено у пункті 3 статті 4 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/17/ЄС (⁴), або платіжного рахунку, як визначено у пункті 3 статті 2 Директиви Європейського Парламенту і Ради 2014/92/ЄС (⁵).

4. ЕІОРА може розробити настанови для оцінювання та огляду практики перехресних продажів, у яких будуть визначені ситуації, коли практика перехресних продажів не відповідає зобов'язанням, встановленим у статті 17.

5. Ця стаття не перешкоджає розповсюдженню страхових продуктів, які передбачають покриття для різних типів ризиків (поліси страхування від множинних ризиків).

6. У випадках, зазначених у параграфах 1 і 3, держави-члени повинні забезпечити, щоб розповсюджувач страхових послуг визначив вимоги і потреби клієнта стосовно страхових продуктів, які є частиною загального пакету або одного договору.

7. Держави-члени можуть залишати чинними або ухвалювати додаткові суворіші заходи або втручатися у кожному конкретному випадку для заборони продажу страхування разом з будь-якою допоміжною послугою або продуктом, що не є страхуванням, як частини пакету або одного договору, якщо вони можуть обґрунтувати, що така практика є несприятливою для споживачів.

Стаття 25

Нагляд за продуктами та вимоги до управління

1. Страхові компанії, а також посередники, які розробляють будь-який страховий продукт для продажу клієнтам, повинні підтримувати, застосовувати та переглядати процес затвердження кожного страхового продукту або істотних змін наявного страхового продукту, до його реалізації або розповсюдження серед клієнтів.

Процес затвердження продукту повинен бути пропорційним та відповідним характеру страхового продукту.

У процесі затвердження продукту необхідно визначати цільовий ринок для кожного продукту та забезпечувати оцінювання всіх відповідних ризиків для такого визначеного цільового ринку і придатність передбаченої стратегії розповсюдження для визначеного цільового ринку, а також вжити належних заходів для забезпечення розповсюдження страхового продукту на визначеному цільовому ринку.

Страхова компанія повинна розуміти та регулярно переглядати страхові продукти, які вона пропонує або реалізує, беручи до уваги будь-яку подію, що може суттєво вплинути на потенційний ризик для визначеного цільового ринку, щоб оцінити принаймні, чи продукт продовжує відповідати потребам визначеного цільового ринку, та чи передбачена стратегія розповсюдження залишається належною.

Страхові компанії, а також посередники, які розробляють страхові продукти, повинні надавати розповсюджувачам усю відповідну інформацію про страховий продукт і процес затвердження продукту, у тому числі визначений цільовий ринок страхового продукту.

Якщо розповсюджувач страхових послуг рекомендує або пропонує страхові продукти, які він не розробляє, він повинен мати в належні механізми для отримання інформації, зазначеної у п'ятому підпараграфі, і розуміння характеристик та визначеного цільового ринку кожного страхового продукту.

2. Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти згідно із статтею 38 для подальшого визначення принципів, викладених у цій статті, пропорційно беручи до уваги діяльність розповсюджувачів, яку вони ведуть, характер страхових продуктів, які вони продають, а також власне природу розповсюджувачів.

3. Політика, процеси і механізми, зазначені у цій статті, не повинні обмежувати всі інші вимоги згідно з цією Директивою, у тому числі ті, що стосуються розкриття, придатності або доречності, виявлення конфліктів інтересів та управління ними, а також методів стимулювання.

4. Ця стаття не застосовується до страхових продуктів, які стосуються страхування великих ризиків.

ГЛАВА VI

ДОДАТКОВІ ВИМОГИ СТОСОВНО ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОДУКТІВ НА ОСНОВІ СТРАХУВАННЯ

Стаття 26

Сфера застосування додаткових вимог

У цій главі встановлено вимоги, додаткові до тих, що застосовуються до розповсюдження страхових послуг відповідно до статей 17, 18, 19 і 20, якщо розповсюдження страхових послуг здійснюється стосовно продажу інвестиційних продуктів на основі страхування будь-яким із зазначених нижче суб'єктів:

- (a) страховим посередником;
- (b) страховою компанією.

Стаття 27

Запобігання конфліктам інтересів

Без обмеження статті 17, страхові посередники або страхові компанії, що здійснюють розповсюдження інвестиційних продуктів на основі страхування, повинні підтримувати та застосовувати дієві організаційні й адміністративні механізми для вжиття всіх можливих заходів, розроблених з метою запобігання негативного впливу конфлікту інтересів, як визначено у статті 28, на її клієнтів. Такі механізми повинні бути пропорційними діяльності розповсюджувачів, яку вони ведуть, страховим продуктам, які вони продають, та типу розповсюджувачів.

Стаття 28

Конфлікти інтересів

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб страхові посередники та страхові компанії вживали всіх належних заходів для виявлення конфліктів інтересів між ними, у тому числі їхніми керівниками і працівниками, а також будь-якою особою, прямо або опосередковано пов'язаною з ними відносинами контролю, та їхніми клієнтами, або між одним клієнтом та іншим, які виникають у ході ведення діяльності з розповсюдження страхових послуг.

2. Якщо організаційні або адміністративні механізми, запроваджені страховим посередником або страховою компанією відповідно до статті 27 для управління конфліктами інтересів, не є достатніми, щоб із достатньою впевненістю забезпечити запобігання ризикам завдання шкоди інтересам клієнтів, відповідні страхові посередники або страхові компанії повинні чітко розкривати клієнту інформацію про загальний характер або джерела конфліктів інтересів перш ніж укласти договір страхування.

3. Як відступ від статті 23(1), розкриття інформації, як зазначено у параграфі 2 цієї статті, повинне:

- (a) здійснюватися на довговічному носії; та
- (b) містити достатньо детальну інформацію, з урахуванням характеру клієнта, щоб дати такому клієнту можливість ухвалити зважене рішення щодо діяльності з розповсюдження страхових послуг, у зв'язку з якою виникає конфлікт інтересів.

4. Комісію уповноважено ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 38 для:

- (a) визначення заходів, вжиття яких можна обґрунтовано очікувати від страхових посередників і страхових компаній з метою виявлення конфліктів інтересів, запобігання їм, управління ними та повідомлення про них при здійсненні діяльності з розповсюдження страхових послуг;
- (b) встановлення належних критеріїв для визначення типів конфлікту інтересів, існування яких може завдати шкоди інтересам клієнтів або потенційних клієнтів страхового посередника або страхової компанії.

Стаття 29

Інформування клієнтів

1. Без обмеження статті 18 і статті 19(1) та (2), відповідна інформація повинна надаватися своєчасно, до укладення договору, клієнтам або потенційним клієнтам стосовно розповсюдження інвестиційних продуктів на основі страхування, а також стосовно всіх витрат і пов'язаних платежів. Така інформація повинна включати щонайменше таке:

- (a) при наданні поради, чи страховий посередник або страхова компанія надаватиме клієнту періодичну оцінку придатності інвестиційних продуктів на основі страхування, рекомендованих такому клієнту, як зазначено у статті 30;
- (b) стосовно інформації щодо інвестиційних продуктів на основі страхування та пропонованих інвестиційних стратегій, належні настанови і попередження щодо ризиків, пов'язаних з

інвестиційними продуктами на основі страхування або щодо конкретних інвестиційних стратегій, що пропонуються;

- (с) стосовно інформації про всі витрати і пов'язані платежі, яку необхідно розкрити, інформацію щодо розповсюдження інвестиційних продуктів на основі страхування, у тому числі вартість поради, у відповідних випадках, вартість інвестиційного продукту на основі страхування, що його рекомендують або реалізують клієнту, та можливий спосіб оплати, також з урахуванням будь-яких платежів на користь третіх осіб.

Інформація про всі витрати і платежі, у тому числі витрати і платежі у зв'язку з розповсюдженням інвестиційного продукту на основі страхування, які не спричинені виникненням базисного ринкового ризику, повинна надаватися в агрегованій формі, щоб надати клієнту можливість зрозуміти загальну вартість, а також сукупний вплив на рентабельність інвестицій, а також на вимогу клієнта має надаватися детальний розподіл витрат і платежів за позиціями. Якщо застосовно, таку інформацію надають клієнту на регулярній основі, принаймні щорічно, протягом життєвого циклу інвестицій.

Інформація, зазначена у цьому параграфі, повинна надаватися у зрозумілій формі у такий спосіб, щоб клієнти або потенційні клієнти могли обґрунтовано розуміти характер ризиків стосовно пропонованого інвестиційного продукту на основі страхування, та, відповідно, ухвалювати зважені інвестиційні рішення. Держави-члени можуть дозволити надання такої інформації у стандартизованому форматі.

2. Без обмеження пунктів (d) та (e) статті 19(1), статті 19(3) і статті 22(3), держави-члени повинні забезпечити, щоб страхові посередники або страхові компанії вважалися такими, що виконують свої зобов'язання згідно зі статтею 17(1), статтею 27 або статтею 28, якщо вони сплачують чи їм сплачується будь-яка винагорода або комісія, або надають чи їм надається будь-яка негрошова вигода у зв'язку з розповсюдженням інвестиційного продукту на основі страхування або допоміжної послуги будь-якій стороні або від будь-якої сторони, крім клієнта або особи від імені клієнта, крім випадків, коли такий платіж або така вигода:

- (a) не має несприятливого впливу на якість відповідної послуги клієнту; та
- (b) не порушує виконання обов'язку страхового посередника або страхової компанії діяти чесно, добросовісно та професійно у найкращих інтересах його/її клієнтів.

3. Держави-члени можуть встановлювати суворіші вимоги для розповсюджувачів щодо питань, які охоплює ця стаття. Зокрема, держави-члени можуть додатково заборонити або надалі обмежити пропонування або прийняття винагород, комісій або негрошових вигід від третіх осіб у зв'язку з наданням консультацій з питань страхування.

Суворіші вимоги можуть включати вимогу про те, щоб такі винагороди, комісії або негрошові вигоди були повернені клієнтам або зараховані в рахунок винагород, сплачених клієнтом.

Держави-члени можуть ввести обов'язкове надання порад, як зазначено у статті 30, для продажів будь-яких інвестиційних продуктів на основі страхування, або для певних їх типів.

Держави-члени можуть вимагати, щоб у випадках, коли страховий посередник інформує клієнта про те, що консультація надається незалежно, він повинен надавати такі консультації на підставі оцінювання достатньо великої кількості страхових продуктів, доступних на ринку, які є достатньо диверсифікованими стосовно їхнього типу і постачальників продуктів, для забезпечення того, що цілей клієнта може бути належним чином досягнуто, та які не обмежуватимуться страховими продуктами, випущеними або наданими суб'єктами, які мають тісні зв'язки з посередником.

Таких суворіших вимог держави-члена, зазначених у цьому параграфі, повинні дотримуватися всі страхові посередники або страхові компанії, у тому числі ті, що ведуть діяльність за принципом свободи надання послуг або свободи підприємницької діяльності, при укладенні договорів страхування з клієнтами, які мають своє звичайне місце проживання або осідок у такій державі-члені.

4. Без обмеження параграфу 3 цієї статті, Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 38 для визначення:

- (a) критеріїв для оцінювання того, чи заохочення, сплачені або отримані страховим посередником або

страховою компанією, мають несприятливий вплив на якість відповідної послуги клієнту;

- (b) критеріїв для оцінювання виконання страховими посередниками та страховими компаніями, що сплачують або отримують заохочення, зобов'язання діяти чесно, добросовісно та професійно у найкращих інтересах клієнта.

5. Делеговані акти, зазначені у параграфі 4, повинні враховувати:

- (a) характер послуг, що пропонуються або надаються клієнту або потенційному клієнту, з урахуванням типу, предмету, обсягу та частоти операцій;
- (b) характер продуктів, що пропонуються або розглядаються, у тому числі різні типи інвестиційних продуктів на основі страхування.

Стаття 30

Оцінювання відповідності та доречності, а також звітування перед клієнтами

1. Без обмеження статті 20(1), при наданні порад щодо інвестиційного продукту на основі страхування, страховий посередник або страхова компанія також повинна отримати необхідну інформацію щодо знань і досвіду клієнта або потенційного клієнта в інвестиційній сфері, що має значення для конкретного типу продукту або послуги, фінансового стану такої особи, зокрема її здатності нести збитки, а також її інвестиційних цілей, включно зі стійкістю до ризиків, щоб надати можливість страховому посереднику або страховій компанії рекомендувати клієнту або потенційному клієнту інвестиційні продукти на основі страхування, які є придатними для такої особи, та які, зокрема, відповідають стійкості до ризиків та здатності нести збитки.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, коли страховий посередник або страхова компанія надає інвестиційні поради, рекомендуючи комплексний пакет послуг або продуктів, об'єднаних відповідно до статті 24, увесь об'єднаний пакет був придатним.

2. Без обмеження статті 20(1), держави-члени повинні забезпечити, щоб страхові посередники або страхові компанії при здійсненні діяльності з розповсюдження страхових послуг, крім діяльності, зазначеної у параграфі 1 цієї статті, стосовно продажів, коли поради не надаються, вимагали від клієнта або потенційного клієнта надання інформації про знання та досвід такої особи в інвестиційній сфері, що має значення для конкретного типу пропонованих або запитуваних продуктів або послуг, щоб надати можливість страховому посереднику або страховій компанії оцінити доречність передбачених страхових послуг або продуктів для клієнта. Якщо передбачене об'єднання послуг або продуктів відповідно до статті 24, при оцінюванні необхідно враховувати, чи весь об'єднаний пакет є доречним.

Якщо страховий посередник або страхова компанія вважає, на підставі інформації, отриманої згідно з першим підпараграфом, що продукт є недоречними для клієнта або потенційного клієнта, страховий посередник або страхова компанія попереджає про це клієнта або потенційного клієнта. Таке попередження може бути надане у стандартизованому форматі.

Якщо клієнти або потенційні клієнти не надають інформацію, зазначену у першому підпараграфі, або якщо вони надають недостатню інформацію стосовно їхніх знань і досвіду, страховий посередник або страхова компанія попереджає їх про те, що він/вона не може визначити, чи передбачений продукт є доречним для них. Таке попередження може бути надане у стандартизованому форматі.

3. Без обмеження статті 20(1), якщо порада не надається стосовно інвестиційних продуктів на основі страхування, держави-члени можуть відступити від зобов'язань, зазначених у параграфі 2 цієї статті, що дозволяє страховим посередникам або страховим компаніям здійснювати діяльність з розповсюдження страхових послуг у межах їхніх територій без необхідності отримання інформації або ухвалення рішень, передбачених у параграфі 2 цієї статті, якщо дотримано усіх викладених нижче умов:

- (a) діяльність стосується будь-якого із зазначених нижче інвестиційних продуктів на основі страхування:
 - (i) договорів, які передбачають тільки інвестиційну експозицію до фінансових інструментів, що вважаються нескладними згідно з Директивою 2014/65/ЄС та не використовують структуру, що

ускладнює розуміння клієнтом пов'язаного з ними ризику; або

- (ii) інших нескладних інвестицій на основі страхування з метою цього параграфу;
- (b) діяльність з розповсюдження страхових послуг здійснюється за ініціативою клієнта або потенційного клієнта;
- (c) клієнта або потенційного клієнта було чітко поінформовано про те, що при веденні діяльності з розповсюдження страхових послуг від страхового посередника або страхової компанії не вимагається оцінювання доречності інвестиційного продукту на основі страхування або діяльності з розповсюдження страхових послуг, що їх надають або пропонують, та що клієнт або потенційний клієнт не користується відповідним захистом, передбаченим відповідними правилами ведення бізнесу. Таке попередження може бути надане у стандартизованому форматі;
- (d) страховий посередник або страхова компанія виконує свої зобов'язання згідно зі статтями 27 і 28.

Усі страхові посередники або страхові компанії, у тому числі ті, що ведуть діяльність за принципом свободи надання послуг або свободи підприємницької діяльності, при укладенні договорів страхування з клієнтами, які мають своє звичайне місце проживання або осідок у державі-члені, що не застосовує відступ, зазначений у цьому параграфі, повинні дотримуватися застосовних положень у такій державі-члені.

4. Страховий посередник або страхова компанія має створити досье, яке містить документ або документи, погоджені між страховим посередником або страховою компанією та клієнтом, у яких визначені права та обов'язки сторін та інші умови, на яких страховий посередник або страхова компанія надаватиме послуги клієнту. Права та обов'язки сторін договору можуть бути зазначені шляхом покликання на інші документи або юридичні тексти.

5. Страхові посередники або страхові компанії повинні надавати клієнту належні звіти про надану послугу на довговічному носії. Такі звіти повинні включати періодичні комунікації з клієнтами, беручи до уваги тип і складність відповідних інвестиційних продуктів на основі страхування та характер послуги, яку надають клієнту, а також повинні включати, якщо застосовно, витрати, пов'язані з операціями та послугами, виконаними від імені клієнта.

У разі надання порад стосовно інвестиційного продукту на основі страхування, страховий посередник або страхова компанія, до укладення договору, надає клієнту підтвердження придатності на довговічному носії із зазначенням наданої поради і того, як така порада відповідає уподобанням, цілям та іншим характеристикам клієнта. Застосовуються умови, визначені у статті 23(1)–(4).

Якщо договір укладений із використанням засобів дистанційної комунікації, що не дає змоги завчасно надати підтвердження придатності, страховий посередник або страхова компанія може надати звіт про придатність на довговічному носії безпосередньо після того, як клієнт візьме на себе зобов'язання за будь-яким договором, у разі виконання обох таких умов:

- (a) клієнт погодився на отримання підтвердження придатності без невиправданої затримки після укладення договору; та
- (b) страховий посередник або страхова компанія надала/надав клієнту можливість затримки укладення договору для отримання підтвердження придатності заздалегідь до такого укладення.

Якщо страховий посередник або страхова компанія повідомив/повідомила клієнта про те, що він/вона здійснюватиме оцінювання придатності, періодичний звіт повинен містити оновлену інформацію про те, яким чином інвестиційний продукт на основі страхування відповідає уподобанням, цілям та іншим характеристикам клієнта.

6. Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 38 для подальшого визначення, яким чином страхові посередники та страхові компанії повинні дотримуватися принципів, викладених у цій статті, при здійсненні діяльності з розповсюдження страхових послуг з їхніми клієнтами, у тому числі стосовно інформації, яку необхідно отримувати при оцінюванні придатності та доречності інвестиційних продуктів на основі страхування для їхніх клієнтів, критеріїв для оцінювання нескладних інвестиційних продуктів на основі страхування для цілей пункту (ii) пункту (a) параграфу 3 цієї статті, змісту і формату

досьє та договорів про надання послуг клієнтам, а також періодичних звітів для клієнтів про надані послуги. Такі делеговані акти повинні враховувати:

- (a) характер послуг, що пропонуються або надаються клієнту або потенційному клієнту, з урахуванням типу, предмету, обсягу та частоти операцій;
- (b) характер продуктів, що пропонуються або розглядаються, у тому числі різні типи інвестиційних продуктів на основі страхування;
- (c) роздрібний або професійний характер клієнта або потенційного клієнта.

7. До 23 серпня 2017 року ЕІОРА повинен розробити настанови і після цього періодично їх оновлювати для оцінювання інвестиційних продуктів на основі страхування, які створюють структуру, що ускладнює розуміння клієнтом пов'язаним з ними ризиків, як зазначено у пункті (i) пункту (a) параграфу 3.

8. ЕІОРА може розробити настанови і після цього періодично їх оновлювати для оцінювання інвестиційних продуктів на основі страхування, класифікованих як нескладні для цілей пункту (ii) пункту (a) параграфу 3, з урахуванням делегованих актів, ухвалених згідно з параграфом 6.

ГЛАВА VII

САНКЦІЇ ТА ІНШІ ЗАХОДИ

Стаття 31

Адміністративні санкції та інші заходи

1. Без обмеження наглядових повноважень компетентних органів та права держав-членів визначати і накладати кримінальні санкції, держави-члени забезпечують, щоб їхні компетентні органи могли накладати адміністративні санкції та вживати інших заходів стосовно всіх порушень національних положень, що імплементують цю Директиву, а також уживають усіх заходів, що необхідні для забезпечення їх виконання. Держави-члени забезпечують, щоб їхні адміністративні санкції та інші заходи були дієвими, пропорційними та стримувальними.

2. Держави-члени можуть вирішити не встановлювати згідно з цією Директивою правила щодо адміністративних санкцій за порушення, що підпадають під кримінальні санкції відповідно до їхнього національного права. У зазначеному випадку держави-члени повинні передати Комісії відповідні норми кримінального права.

3. Компетентні органи здійснюють свої наглядові повноваження, у тому числі щодо слідчих повноважень та встановлення санкцій, як передбачено у цій главі, відповідно до їхніх національних правових рамок у будь-який з таких способів:

- (a) безпосередньо;
- (b) у співпраці з іншими органами;
- (c) шляхом звернення до компетентних судових органів.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, коли дія зобов'язань поширюється на розповсюджувачів страхових або перестрахових послуг, у разі порушення такого зобов'язання могли застосовуватися адміністративні санкції та інші заходи стосовно членів їхнього органу управління або наглядового органу та будь-яких інших фізичних або юридичних осіб, відповідальних за таке порушення згідно з національним правом.

5. Держави-члени забезпечують, щоб адміністративні санкції та інші заходи, ухвалені відповідно до цієї статті, могли бути оскаржені в судах.

6. Компетентні органи повинні бути наділені усіма слідчими повноваженнями, необхідними для виконання їхніх функцій. Під час здійснення повноважень щодо накладення адміністративних санкцій і вжиття інших заходів, компетентні органи повинні тісно співпрацювати для отримання належних результатів виконання

зазначених санкцій та заходів і координувати зусилля під час розслідування транскордонних справ, із забезпеченням того, щоб було дотримано умов щодо законного опрацювання даних відповідно до Директиви 95/46/ЄС та Регламенту (ЄС) № 45/2001.

Якщо держави-члени ухвалюють рішення, відповідно до параграфа 2 цієї статті, передбачити кримінальні санкції за порушення положень, зазначених у статті 33, вони повинні забезпечити наявність належних заходів для надання компетентним органам усіх необхідних повноважень для:

- (a) взаємодії з судовими органами в межах їхньої території з метою отримання детальної інформації, пов'язаної з кримінальними розслідуваннями або провадженнями, розпочатими через можливі порушення згідно з цією Директивою; та
- (b) надання такої інформації іншим компетентним органам та ЕІОРА для виконання свого обов'язку щодо співпраці один із одним та з ЕІОРА для цілей цієї Директиви.

Стаття 32

Публікування інформації про санкції та інші заходи

1. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи оприлюднювали інформацію про будь-які адміністративні санкції чи інші заходи, які було накладено за порушення національних положень, що імплементують цю Директиву, та які не було оскаржено у встановлений строк, без невиправданої затримки, у тому числі інформацію про вид і характер порушень та ідентифікаційні дані осіб, відповідальних за їх вчинення. Якщо оприлюднення ідентифікаційних даних юридичних осіб чи ідентифікаційних або персональних даних фізичних осіб вважається компетентним органом диспропорційним за результатами індивідуального оцінювання стосовно пропорційності оприлюднення таких даних або якщо оприлюднення ставить під загрозу стабільність фінансових ринків або поточне розслідування, компетентний орган може вирішити відкласти оприлюднення інформації про санкції, не оприлюднювати її чи оприлюднити її анонімно.

2. Якщо національне право передбачає публікування рішення про застосування санкцій або іншого заходу, що є предметом оскарження у відповідному судовому чи інших органах, компетентні органи публікують на своєму офіційному вебсайті, без невиправданої затримки, таку інформацію та будь-яку подальшу інформацію про результати такого оскарження. Крім того, будь-яке рішення про скасування попереднього рішення про застосування санкцій або іншого заходу, яке було опубліковано, також публікують.

3. Компетентні органи повинні інформувати ЕІОРА про всі накладені адміністративні санкції та інші вжиті заходи, інформацію про які не було опубліковано відповідно до параграфа 1, у тому числі про будь-яке їх оскарження та його результати.

Стаття 33

Порушення, санкції та інші заходи

1. Цю статтю застосовують принаймні до таких суб'єктів:

- (a) осіб, які не реєструють свою діяльність із розповсюдження відповідно до статті 3;
- (b) страхової або перестрахової компанії чи страхового або перестрахового посередника, що використовує послуги осіб з розповсюдження страхових або перестрахових послуг, як зазначено у пункті (a);
- (c) страхового, перестрахового або допоміжного страхового посередника, який отримав реєстрацію на підставі неправдивих заяв або будь-якими іншими незаконними способами в порушення статті 3;
- (d) розповсюджувача страхових послуг, який не дотримується положень статті 10;
- (e) страхової компанії або страхового посередника, що не дотримується вимог до ведення діяльності, визначених у главах V та VI, стосовно розповсюдження інвестиційних продуктів на основі страхування;
- (f) розповсюджувача страхових послуг, який не дотримується вимог до ведення діяльності, визначених у главі V, стосовно будь-якого іншого страхового продукту, ніж продуктів, зазначених у пункті (e).

2. У разі будь-якого з порушень, зазначених у пункті (е) параграфу 1, держави-члени повинні забезпечити наявність у компетентних органів повноважень для накладення, згідно з положеннями національного права, щонайменше зазначених нижче адміністративних санкцій та інших заходів:

- (a) публічна заява, в якій зазначається відповідальна фізична або юридична особа, та характер порушення;
- (b) наказ, що зобов'язує відповідальну фізичну або юридичну особу припинити таку поведінку та утримуватися від повторення такої поведінки;
- (c) у випадку страхового посередника, відкликання реєстрації, зазначеної у статті 3;
- (d) тимчасова заборона на здійснення управлінських функцій у страхових посередниках або страхових компаніях, що накладається стосовно будь-якого члена органу управління страхового посередника або страхової компанії, якого визнано відповідальним;
- (e) у випадку юридичної особи, зазначені нижче максимальні адміністративні штрафні санкції:
 - (i) принаймні 5 000 000 євро або до 5 % від загального річного обороту згідно з останньою доступною бухгалтерською звітністю, затвердженою органом управління або, у державах-членах, національною валютою яких не є євро, відповідної суми в національній валюті станом на дату набуття чинності цією Директивою. Якщо юридична особа є материнською компанією або дочірньою компанією материнської компанії, яка повинна складати консолідовану фінансову звітність відповідно до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2013/34/ЄС (⁶), відповідний загальний оборот є загальним річним оборотом відповідно до останніх наявних консолідованих звітів, затверджених органом управління кінцевої материнської компанії; або
 - (ii) у розмірі до двократного розміру суми отриманих прибутків або уникнутих збитків внаслідок порушення, якщо їх можливо визначити;
- (f) у випадку фізичної особи, зазначені нижче максимальні адміністративні штрафні санкції:
 - (i) принаймні 700 000 євро або, у державах-членах, національною валютою яких не є євро, відповідної суми в національній валюті станом на дату набуття чинності цією Директивою; або
 - (ii) у розмірі до двократного розміру суми отриманих прибутків або уникнутих збитків внаслідок порушення, якщо їх можливо визначити.

3. У разі будь-якого з порушень, зазначених у пунктах (a)–(d) та (f) параграфу 1, держави-члени повинні забезпечити наявність у компетентних органів повноважень для накладення, згідно з положеннями національного права, щонайменше зазначених нижче адміністративних санкцій та інших заходів:

- (a) наказ, що зобов'язує відповідальну фізичну або юридичну особу припинити таку поведінку та утримуватися від повторення такої поведінки;
- (b) у випадку страхового, перестрахового або допоміжного страхового посередника, відкликання реєстрації, зазначеної у статті 3.

4. Держави-члени можуть уповноважити компетентні органи передбачити додаткові санкції або інші заходи, а також рівні адміністративних штрафних санкцій, які є вищими за передбачені цією статтею.

Стаття 34

Ефективне застосування санкцій та інших заходів

Держави-члени повинні забезпечити, щоб при визначенні типу адміністративних санкцій або інших заходів і рівня адміністративних штрафних санкцій, компетентні органи враховували усі відповідні обставини, у тому числі, у відповідних випадках:

- (a) серйозність і тривалість порушення;
- (b) ступінь відповідальності фізичної або юридичної особи, відповідальної за порушення;
- (c) фінансову стійкість фізичної або юридичної особи, відповідальної за порушення, що визначається або

розміром річного доходу відповідальної фізичної особи, або загальним оборотом відповідальної юридичної особи;

- (d) значення отриманих прибутків або уникнутих збитків відповідальної фізичної або юридичної особи, якщо їх можна визначити;
- (e) збитки для клієнтів і третіх осіб внаслідок порушення, якщо їх можна визначити;
- (f) рівень співпраці відповідальної фізичної або юридичної особи з компетентним органом;
- (g) заходи, вжиті відповідальною фізичною або юридичною особою для недопущення повторення порушення; та
- (h) будь-які попередні порушення з боку відповідальної фізичної або юридичної особи.

Стаття 35

Повідомлення про порушення

1. Держави-члени повинні забезпечити створення компетентними органами ефективних механізмів для надання можливості та сприяння їх інформуванню про потенційні або наявні порушення положень національного права, що імплементують цю Директиву.

2. Механізми, зазначені у параграфі 1, повинні передбачати щонайменше:

- (a) конкретні процедури для отримання повідомлень та подальші дії;
- (b) належний захист, принаймні від помсти, дискримінації та інших видів несправедливого поводження, для працівників розповсюджувачів страхових або перестрахових послуг та, за можливості, для інших осіб, які повідомляють про порушення, вчинені в межах таких суб'єктів; та
- (c) захист ідентифікаційних даних як особи, яка повідомляє про порушення, так і фізичної особи, яка, як стверджується, є відповідальною за порушення, на всіх етапах процедури, крім випадків, коли таке розкриття інформації вимагається положеннями національного права у контексті подальшого розслідування чи подальших адміністративних або судових проваджень.

Стаття 36

Подання інформації ЕІОРА стосовно санкцій та інших заходів

1. Компетентні органи повинні інформувати ЕІОРА про всі накладені адміністративні санкції та інші застосовані заходи, інформацію про які не було опубліковано відповідно до статті 32(1).

2. Компетентні органи повинні щорічно надавати ЕІОРА зведену інформацію щодо всіх адміністративних санкцій та інших заходів, застосованих згідно зі статтею 31.

ЕІОРА публікує таку інформацію у своєму річному звіті.

3. Якщо компетентний орган публічно розкрив інформацію про адміністративну санкцію або інший захід перед громадськістю, він повинен одночасно повідомити про це ЕІОРА.

ГЛАВА VIII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 37

Захист даних

1. Держави-члени застосовують Директиву 95/46/ЄС до опрацювання персональних даних, яке здійснюють у державах-членах згідно з цією Директивою.

2. Регламент (ЄС) № 45/2001 застосовують до опрацювання персональних даних, яке ЕІОРА здійснює згідно з цією Директивою.

Стаття 38

Делеговані акти

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти згідно із статтею 39 стосовно статей 25, 28, 29 та 30.

Стаття 39

Здійснення делегованих повноважень

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти надано Комісії відповідно до умов, встановлених у цій статті.
2. Повноваження ухвалювати делеговані акти, згадані у статтях 25, 28, 29 та 30, покладають на Комісію на невизначений період з 22 лютого 2016 року.
3. Делеговані повноваження, зазначені у статтях 25, 28, 29 та 30, можуть бути в будь-який час відкликані Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє делегування повноважень, вказаних у такому рішенні. Таке рішення набуває чинності на наступний день після його опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, або з пізнішої дати, вказаної у ньому. Воно не впливає на чинність будь-яких уже введених у дію делегованих актів.
4. Щойно Комісія ухвалює делегований акт, вона надає його одночасно Європейському Парламенту і Раді.
5. Делегований акт, ухвалений відповідно до статей 25, 28, 29 та 30, набуває чинності, тільки якщо ані Європейський Парламент, ані Рада не висловили жодних заперечень протягом двомісячного періоду з моменту повідомлення про такий акт Європейському Парламенту і Раді або якщо до завершення такого періоду Європейський Парламент і Рада поінформували Комісію про те, що вони не матимуть заперечень. Такий строк продовжується на три місяці за ініціативою Європейського Парламенту або Ради.

Стаття 40

Перехідний період

Держави-члени повинні забезпечити, щоб посередники, вже зареєстровані згідно з Директивою 2002/92/ЄС, відповідали положенням відповідного національного права, що імплементує статтю 10(1) цієї Директиви, до 23 лютого 2019 року.

Стаття 41

Огляд та оцінювання

1. До 23 лютого 2021 року Комісія повинна подати Європейському Парламенту і Раді звіт про застосування статті 1. Такий звіт повинен включати оцінювання на підставі інформації, отриманої від держав-членів та ЕІОРА відповідно до статті 1(5), щодо того, наскільки предмет цієї Директиви, включно з винятком у статті 1(3), залишається доцільним у розрізі рівня захисту споживачів, пропорційності ставлення між різними розповсюджувачами страхових послуг та адміністративного навантаження, покладеного на компетентні органи і канали розповсюдження страхових послуг.
2. До 23 лютого 2021 року Комісія здійснює огляд застосування цієї Директиви. Такий огляд повинен включати загальне вивчення практичного застосування правил згідно з цією Директивою, з належним урахуванням змін на ринках роздрібних інвестиційних продуктів, а також досвіду, отриманого у ході практичного застосування цієї Директиви та Регламенту (ЄС) № 1286/2014 та Директиви 2014/65/ЄС. Такий огляд повинен включати оцінювання того, чи призводять конкретні правила ведення діяльності для розповсюдження інвестиційних продуктів на основі страхування, як визначено у главі VI цієї Директиви, до належних та пропорційних результатів, беручи до уваги необхідність забезпечення достатнього рівня захисту споживачів відповідно до стандартів захисту інвесторів, застосованих згідно з Директивою 2014/65/ЄС, і конкретних характеристик інвестиційних продуктів на основі страхування, а також специфічного характеру

каналів їх розповсюдження. Такий огляд повинен також відображати можливе застосування положень цієї Директиви до продуктів, що підпадають під дію Директиви 2003/41/ЄС. Така перевірка повинна також включати конкретний аналіз впливу статті 19 цієї Директиви, беручи до уваги умови конкуренції на ринку розповсюдження страхових послуг для інших договорів, ніж договорів у будь-якому з класів, визначених у додатку II до Директиви 2009/138/ЄС, і впливу зобов'язань, зазначених у статті 19 цієї Директиви, на страхових посередників, які є малими і середніми підприємствами.

3. Після консультацій зі Спільним комітетом європейських наглядових органів, Комісія подає перший звіт Європейському Парламенту та Раді.

4. До 23 лютого 2020 року та принаймні кожні два роки після цього ЕІОРА складає наступний звіт про застосування цієї Директиви. ЕІОРА консультується з Європейським органом з цінних паперів і ринків до оприлюднення свого звіту.

5. У третьому звіті, що складається до 23 лютого 2018 року, ЕІОРА здійснює оцінювання структури ринків страхових посередників.

6. У звіті, який ЕІОРА складає до 23 лютого 2020 року, як зазначено у параграфі 4, повинно бути розглянуто питання того, чи мають компетентні органи, зазначені у статті 12(1), достатні повноваження та відповідні ресурси для виконання своїх завдань.

7. У звіті, зазначеному у параграфі 4, повинно бути розглянуто розглянути принаймні такі питання:

- (a) будь-які зміни у структурі ринку страхових посередників;
- (b) будь-які зміни у моделях транскордонної діяльності;
- (c) покращення якості порад і методів продажу, а також вплив цієї Директиви на страхових посередників, які є малими і середніми підприємствами.

8. Звіт, зазначений у параграфі 4, повинен також включати оцінювання, здійснене ЕІОРА, щодо впливу цієї Директиви.

Стаття 42

Транспозиція

▼M1

1. До 01 липня 2018 року держави-члени ухвалюють і оприлюднюють закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви. Вони повинні негайно поінформувати про них Комісію.

Держави-члени повинні застосовувати такі інструменти з 01 жовтня 2018 року.

▼B

Коли держави-члени ухвалюють такі інструменти, вони повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їх офіційної публікації. Вони також повинні містити твердження про те, що покликання у наявних законах, підзаконних нормативно-правових актах та адміністративних положеннях на Директиву, скасовану цією Директивою, необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву. Держави-члени визначають, яким чином таке покликання має бути зроблено, а також яким чином вказане твердження має бути сформульовано.

2. Держави-члени передають Комісії текст основних положень національного права, ухвалених ними у сфері застосування цієї Директиви.

Стаття 43

Внесення змін до Директиви 2002/92/ЄС

Главу IIIA Директиви 2002/92/ЄС видалено з набуттям чинності такого видалення з 23 лютого 2016 року.

Стаття 44

Скасування

▼M1

Директива 2002/92/ЄС, зі змінами, внесеними директивами, зазначеними в частині А додатка II до цієї Директиви, скасовано з 01 жовтня 2018 року, без обмеження зобов'язань держав-членів щодо кінцевих термінів транспозиції до національного права директив, зазначених у частині В додатка II до цієї Директиви.

▼B

Покликання на скасовану Директиву необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву та читати їх згідно з кореляційною таблицею, наведеною в додатку III.

Стаття 45

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на двадцятий день після дня її опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 46

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

ДОДАТОК I

ВИМОГИ ДО МІНІМАЛЬНОГО РІВНЯ ПРОФЕСІЙНИХ ЗНАНЬ ТА КОМПЕТЕНТНОСТІ

(як зазначено у статті 10(2))

- I Ризики щодо видів страхування, інших ніж страхування життя, віднесені до класів 1–18 у частині А додатка I до Директиви 2009/138/ЄС:
- (a) мінімальні необхідні знання умов і положень пропонуванних полісів, у тому числі додаткові ризики, покриті такими полісами;
 - (b) мінімальні необхідні знання застосовного законодавства, що регулює розповсюдження страхових продуктів, таких як законодавство про захист прав споживачів, відповідне податкове законодавство та відповідне соціальне та трудове законодавство;
 - (c) мінімальні необхідні знання щодо врегулювання претензій;
 - (d) мінімальні необхідні знання щодо врегулювання скарг;
 - (e) мінімальні необхідні знання щодо оцінювання потреб клієнтів;
 - (f) мінімальні необхідні знання ринку страхування;
 - (g) мінімальні необхідні знання стандартів ділової етики; та
 - (h) мінімальна необхідна фінансова компетентність.
- II Інвестиційні продукти на основі страхування:
- (a) мінімальні необхідні знання щодо інвестиційних продуктів на основі страхування, у тому числі умов і положень та чистих страхових премій, та, якщо застосовно, гарантованих і негарантованих виплат;
 - (b) мінімальні необхідні знання щодо переваг і недоліків різних варіантів інвестицій для держателів полісів;

- (c) мінімальні необхідні знання щодо фінансових ризиків, які несуть держателі полісів;
- (d) мінімальні необхідні знання щодо полісів, що охоплюють ризики страхування життя, та інші ощадні продукти;
- (e) мінімальні необхідні знання щодо організації та виплат, гарантованих пенсійною системою;
- (f) мінімальні необхідні знання застосовного законодавства, що регулює розповсюдження страхових продуктів, таких як законодавство про захист прав споживачів та відповідне податкове законодавство;
- (g) мінімальні необхідні знання ринку страхування та ринку ощадних продуктів;
- (h) мінімальні необхідні знання щодо врегулювання скарг;
- (i) мінімальні необхідні знання щодо оцінювання потреб клієнтів;
- (j) управління конфліктами інтересів;
- (k) мінімальні необхідні знання стандартів ділової етики; та
- (l) мінімальна необхідна фінансова компетентність.

III Ризики страхування життя, що класифікуються у додатку II до Директиви 2009/138/ЄС:

- (a) мінімальні необхідні знання щодо полісів, у тому числі умов, положень, гарантованих виплат та, якщо застосовно, додаткових ризиків;
- (b) мінімальні необхідні знання щодо організації та виплат, гарантованих пенсійною системою відповідної держави-члена;
- (c) мінімальні необхідні знання застосовного законодавства у сфері договорів страхування, законодавства про захист прав споживачів, законодавства про захист даних, законодавства про боротьбу з відмиванням грошей та, якщо застосовно, відповідного податкового законодавства та відповідного соціального і трудового законодавства;
- (d) мінімальні необхідні знання ринку страхування та ринків інших відповідних фінансових послуг;
- (e) мінімальні необхідні знання щодо врегулювання скарг;
- (f) мінімальні необхідні знання щодо оцінювання потреб споживачів;
- (g) управління конфліктами інтересів;
- (h) мінімальні необхідні знання стандартів ділової етики; та
- (i) мінімальна необхідна фінансова компетентність.

ДОДАТОК II

ЧАСТИНА А

Скасована Директива з переліком подальших змін до неї

Директива Європейського Парламенту і Ради 2002/92/ЄС (ОВ L 9, 15.01.2003, с. 3).

Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/65/ЄС (ОВ L 173, 12.06.2014, с. 349).

Директива Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/97 (ОВ L 26, 02.02.2016, с. 19).

ЧАСТИНА В

Граничні терміни транспозиції до національного права, зазначені в статті 44

Директива	Кінцевий термін транспозиції директив про внесення змін
2014/65/ЄС	03.07.2016 р.
(ЄС) 2016/97	22.02.2016 р. (стосовно внесення змін до Директиви 2002/92/ЄС відповідно до статті 43 цієї Директиви) 23.02.2018 р. (стосовно транспозиції цієї Директиви відповідно до статті 42)

ДОДАТОК III

Кореляційна таблиця

Директива 2002/92/ЄС	Ця Директива
Стаття 1(1)	Стаття 1(1) і (2)
Стаття 1(2)	Стаття 1(3) і (4)
Стаття 1(3)	Стаття 1(6)
Стаття 2 пункт (1)	Стаття 2(1) пункт (6)
Стаття 2 пункт (2)	Стаття 2(1) пункт (7)
Стаття 2 пункт (3)	Стаття 2(1) пункт (1) і стаття 2(2)
Стаття 2 пункт (4)	Стаття 2(1) пункт (2) і стаття 2(2)
Стаття 2 пункт (5)	Стаття 2(1) пункт (3)
Стаття 2 пункт (6)	Стаття 2(1) пункт (5)
Стаття 2 пункт (7)	—
Стаття 2 пункт (8)	Стаття 2(1) пункт (16)
Стаття 2 пункт (9)	Стаття 2(1) пункт (10)
Стаття 2 пункт (10)	Стаття 2(1) пункт (11)
Стаття 2 пункт (11)	—
Стаття 2 пункт (12)	Стаття 2(1) пункт (18)
Стаття 2 пункт (13)	Стаття 2(1) пункт (17)
Стаття 3(1)	Стаття 3(1)
Стаття 3(2)	Стаття 3(2) і (3)
Стаття 3(3)	Стаття 3(4)
Стаття 3(4)	—
Стаття 3(5)	—
Стаття 3(6)	Стаття 16
Стаття 4(1)	Стаття 10(1) і (2)
Стаття 4(2)	Стаття 10(3)

Стаття 4(3)	Стаття 10(4)
Стаття 4(4)	Стаття 10(6)
Стаття 4(5)	—
Стаття 4(6)	—
Стаття 4(7)	Стаття 10(7)
Стаття 5	Стаття 40
Стаття 6(1)	Статті 4 і 6
Стаття 6(2)	—
Стаття 6(3)	Стаття 11(1)
Стаття 7	Стаття 12
Стаття 8	Статті 5, 7, 31–36
Стаття 9	Стаття 13
Стаття 10	Стаття 14
Стаття 11	Стаття 15
Стаття 12(1) пункт (а)	Стаття 18 пункти (а)(і), (b)(і)
Стаття 12(1) пункт (b)	Стаття 18 пункт (а)(iv)
Стаття 12(1) пункт (с)	Стаття 19(1) пункт (а)
Стаття 12(1) пункт (d)	Стаття 19(1) пункт (b)
Стаття 12(1) пункт (е)	Статті 18 пункти (а)(iii), (b)(iii) і 19(1) пункт (с)
Стаття 12(2)	Стаття 20(3)
Стаття 12(3)	Стаття 20(1)
Стаття 12(4)	Стаття 22(1)
Стаття 12(5)	Стаття 22(2) і (4)
Стаття 13	Стаття 23
Стаття 14	—
Стаття 15	—
Стаття 16	—
Стаття 17	—

() Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 575/2013 від 26 червня 2013 року про пруденційні вимоги для кредитних установ та інвестиційних фірм та про внесення змін до Регламенту (ЄС) № 648/2012 (ОВ L 176, 27.06.2013, с. 1).

() Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/138/ЄС від 25 листопада 2009 року про започаткування і ведення діяльності у сфері страхування і перестраховування (Платоспроможність II) (ОВ L 335, 17.12.2009, с. 1).

() Директива Європейського Парламенту і Ради 2005/29/ЄС від 11 травня 2005 року стосовно недобросовісних комерційних практик бізнесу щодо споживачів на внутрішньому ринку та внесення змін до Директиви Ради 84/450/ЄЕС, директив Європейського Парламенту і Ради 97/7/ЄС, 98/27/ЄС та 2002/65/ЄС та Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 2006/2004 («Директива про недобросовісні комерційні практики») (ОВ L 149, 11.06.2005, с. 22).

() Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/17/ЄС від 4 лютого 2014 року стосовно договорів про споживчі кредити щодо житлового нерухомого майна, та внесення змін до директив 2008/48/ЄС та 2013/36/ЄС та до Регламенту (ЄС) № 1093/2010 (ОВ L 60, 28.02.2014, с. 34).

() Директива Європейського Парламенту і Ради 2014/92/ЄС від 23 липня 2014 року про порівнянність комісій, пов'язаних з платіжними рахунками, зміну платіжного рахунку та доступ до платіжних рахунків з базовими функціями (ОВ L 257, 28.08.2014, с. 214).

() Директива Європейського Парламенту і Ради 2013/34/ЄС від 26 червня 2013 року про річну фінансову звітність, консолідовану фінансову звітність і пов'язані звіти певних видів суб'єктів господарювання, про внесення змін до Директиви Європейського Парламенту і Ради 2006/43/ЄС та про скасування директив Ради 78/660/ЄЕС і 83/349/ЄЕС (ОВ L 182, 29.06.2013, с. 19).